

Drsný, srdcervoucí příběh o zradě a krvavé pomstě.

JOHN GWYNNE
autor série *Věrní a padlí*

VYVRHEL

ANTHONY RYAN

HOST

ANTHONY RYAN VYVRHEL

PŘELOŽIL
TOMÁŠ JENÍK

BRNO
2023

The Pariah

Copyright © 2021 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form

Cover design by Lauren Panepinto

Cover illustration by Jaime Jones

Cover © 2021 Hachette Book Group, Inc.

Map by Anthony Ryan

Translation © Tomáš Jeník, 2023

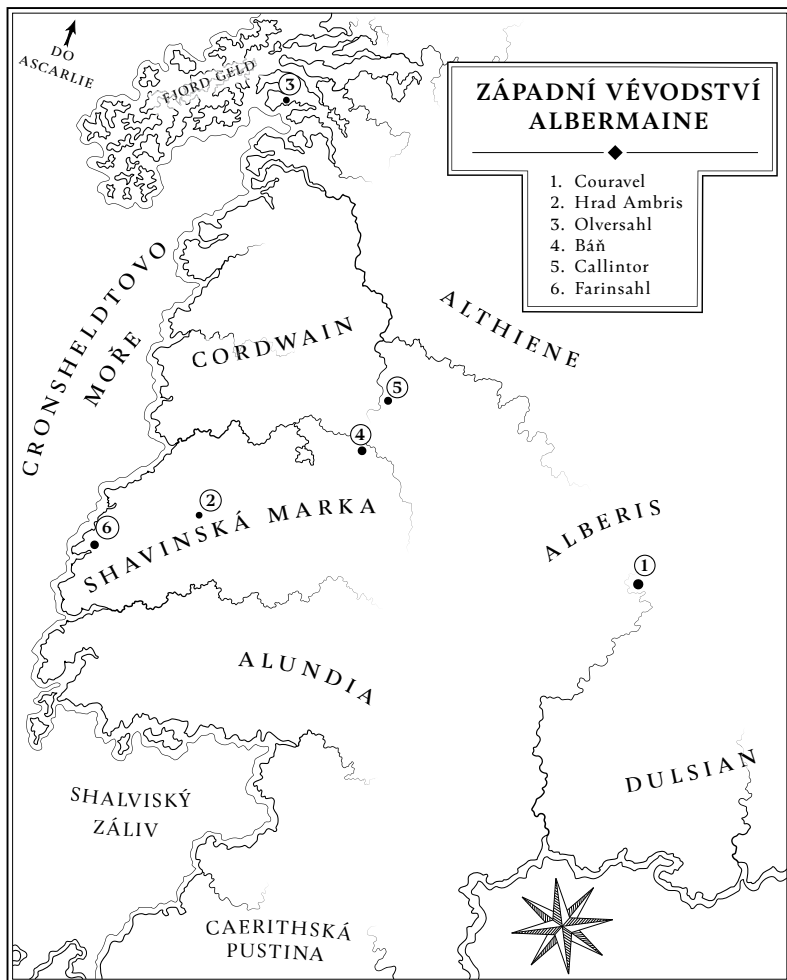
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1916-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1917-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1918-7 (MobiPocket)

*Na památku George MacDonalda Fräsera,
autora knih o Flashmanovi, jenž mě naučil, jak je
zábavné dívat se na svět očima lumpa*

ZÁPADNÍ VÉVODSTVÍ ALBERMAINE

1. Couravel
2. Hrad Ambris
3. Olversahl
4. Báň
5. Callintor
6. Farinsahl

OSOBY A OBSAZENÍ

Alwyn Písař — zbojník, písař a později suplikant šermíř kompanie Úmluvy

Evadine Courlainová — urozená kapitánka kompanie Úmluvy, komunikantka a později aspirantka v Úmluvě mučedníků

Deckin Scarl — vůdce zbojníků a nevlastní syn vévody Rouphona Ambrise ze Shavinské marky

Elbyn Blousset — králem Tomasem jmenován vévodou Shavinské marky po odsouzení vévody Rouphona

Lorine D'Ambrilleová — Deckinova pravá ruka a milenka

Raith — zbojník, caerithský vykladač amuletů

Gerthe — zbojnice, děvka a lingvistka, členka Deckinovy tlupy

Erchel — zbojník s odpornými spády

Shilva Sahkenová — velitelka zbojnické tlupy, Deckinova přítelkyně

Honec — zbojník, člen Deckinovy tlupy

Podkoní — zbožný zbojník, člen Deckinovy tlupy

král Tomas Algathinet — první toho jména, vládce Albermaine

Ehlbert Bauldry — rytíř proslulý svým válečnickým uměním, šampion krále Tomase

princezna Leannor Algathinetová — sestra krále Tomase

Řetězník — caerithský překupník s dopadenými zbojníky

Toria — zbojnice, vězeňkyně z Báně, členka Sihldiny kongregace

Sihlda Doisselleová — bývalá vysoce postavená duchovní Úmluvy, vězeňkyně v Báni, Alwynova mentorka

Sládek — vězeň z Báně, člen Sihldiny kongregace

- Plotník** — vězeň z Báně, člen Sihldiny kongregace
- Magnis Lochlain** — Pretendent trůnu Albermaine, rovněž známý jako „Pravý král“
- Althus Levalle** — rytíř velitel Královské kompanie
- Eldurm Gulatte** — lord správce Královských dolů
- Ascendant Hilbert** — hlavní duchovní ze svatyně mučedníka Callina v azylovém městě Callintoru
- Arnild** — mistr iluminátor ve skriptoriu svatyně mučedníka Callina v azylovém městě Callintoru
- Albyrn Panoš** — suplikant kaprál kompanie Úmluvy
- Ofihla Kurganová** — suplikantka šermířka kompanie Úmluvy
- Delric Jilohor** — suplikant a léčitel kompanie Úmluvy
- Pytlová vědma** — caerithská čarodějka a léčitelka, o níž se říká, že za pytlovinou skrývá ohyzdnou tvář
- Wilhum Dornmahl** — zostuzený rytíř přeběhlík, jenž sloužil Pretendentovi, voják kompanie Úmluvy a Evadinin přítel z dětství
- Berrine Jurestová** — z Fjord Geldu, služebnice knihovny krále Aeri-ka v Olversahlu
- Martiz Fohlvast** — z Fjord Geldu, lord starosta Olversahlu, kupec a intrikán
- Magnus Gruinskard** — vůdce ascarlanské válečné tlupy a Tielwald ve službách královen sester

ČÁST PRVNÍ

„Říkáš, že můj nárok na trůn je falešný, že jsem pro nic rozpoutal válku a prolil krev tisíců. Ptám se tě však, Písaři, jaký význam má v tomto světě pravda a lež? Co se krve týče, tak jsem o tobě slyšel. Znáš tvůj příběh. Dějiny mne mohou označit za netvora, ale tys prolil mnohem víc krve než já.“

*Doznání Pretendenta Magnise Lochlaina,
zaznamenáno sirem Alwynem Písařem*

PRVNÍ KAPITOLA

Vždy když mám někoho zabít, uklidňuje mě pohled do korun stromů. Ležel jsem na zádech ve vysoké trávě, která obrůstá Královskou cestu, a pohled nahoru do zelenohnědé spleti vrzajících větví a listů šeptajících v dopoledním vánku mi přinesl vítanou úlevu. O tom, že má na mě pohled do zeleně konejšivý účinek, jsem se přesvědčil už tenkrát před deseti lety, když jsem jako malý kluk poprvé nejistě vkročil do lesa. Kdykoliv se mi srdce divoce rozbuší a na čele se začne perlit pot, stačí zvednout hlavu a stromy poskytnou okamžitou úlevu. O to sladší, oč silněji si uvědomuju, že nebude mít dlouhého trvání.

Dusot okovaných kopyt na hlině doprovázený skřípěním špatně namazané osy. Zavřel jsem oči a překulil se na břicho. Bez uklidňujícího rozptýlení začalo moje srdce opět pracovat usilovněji, ale výcvik mě naučil nedat to na sobě znát. A pot, který mi zmácel podpaží a v pramínku stékal po zádech, navíc vyšperkuje převlek, který jsem pro tu příležitost zvolil. Chromí vyvrhelové málokdy voní.

Maličko jsem zvedl hlavu a mezi stébly trávy vyhlédl na příjíždějící družinu. Při pohledu na dva ozbrojence na koních v čele karavany jsem se zhluboka nadechl. Větší starosti mi však dělali dva vojáci usazení na voze za nimi; oba třímali v rukou kuše a pročesávali očima les po obou stranách cesty, což byl znepokojivý důkaz zkušenostmi těžce vydobyté ostražitosti. Tento úsek Královské cesty sice neprocházel přímo Shavinským hvozdem, ale v dlouhém oblouku opisoval jeho severní okraj. Ve srovnání s hlubokým hvozdem tu sice rostly stromy

daleko od sebe, ale i tak poskytovalo okolí cesty hojnost úkrytů a v neklidných dobách nebylo radno tudy cestovat lehkomylně.

Když se muži přiblížili, všiml jsem si, že jim nad hlavami poskakuje dlouhé kopí a na jeho špici praporek, který se ve větru zmítal tak divoce, že jsem nedokázal rozeznat znak na něm. Jeho zbarvení, zlaté a rudé, mě však nenechaly na pochybách — královské barvy. Deckin měl jako vždy správné informace: tahle parta doprovázela královského posla.

Počkal jsem, dokud mi do zorného pole nevjede celá karavana. V zadním voji jsem napočítal další čtyři ozbrojené jezdce. Jejich zelenohnědá livrej mě přece jen trochu uklidnila. Nebyli to královi vojáci, ale muži z Cordwainu, které z domovů odvedly vévodovy válečné povinnosti vůči králi, takže nemohli být zdaleka tak dobře vycvičení a loajální. Méně uklidňující však byla jejich očividná ostražitost a celkový dojem vojenské spořádanosti. Usoudil jsem, že nejspíš nevezmou do zajecích, až půjde do tuhého, což bylo nešťastné pro všechny zúčastněné.

Když byli první dva jezdci deset kroků ode mě, zvedl jsem se ze země. Sáhl jsem po zkroucené a hadrem omotané větvi, která mi sloužila jako berla, a postavil jsem se. Nápadně a usilovně jsem mrkal a mžoural jako někdo, koho zrovna náhle vytrhli ze spánku. Belhal jsem se k silnici, zčernalou bambuli zafačované nohy jsem držel viditelně vysoko nad zemí, mírně jsem pootevřel pusku a nasadil prázdný výraz přitroublého chromajzla. Na kraji cesty jsem zavázanou nohou schválně škrtl o ztvrdlé bahno. S patřičně hlasitým bolestným zaúpěním jsem zavrával a dopadl na všechny čtyři doprostřed rozježděné cesty.

Nemyslete si, že jsem se mohl spolehnout na to, že se koně vojáků určitě zastaví, protože mnoho válečných ořů cvičí, aby bez zaváhání šlápli na ležícího člověka. Tato zvířata však naštěstí nebyla šlechtěna pro rytířskou službu a obě se s uspokojivě neuspořádaným trhnutím a vzteklým, sprostým klením svých jezdců zastavila.

„Klid se nám z cesty, křupane!“ zavrčel voják napravo a přitáhl otěže koně, který se vyplašeně začal otáčet. Vzadu za ním se zastavil i vůz a především poskakující kopí královského posla. Oba střelci sklouzli níž po hromadě nákladu přivázaného k vozu a sáhli do toulců po šipkách. Kušníci nikdy nenechávají tětivy svých zbraní dlouho natažené, protože se tím opotřebovává jak lučiště, tak tětiva. Tentokrát se jim však tento zvyk měl stát osudným.

Nedovolil jsem si však na vůz zírat moc dlouho a místo toho jsem otevřel pusku a vypouklil na vojáka vyděšené nechápaté oči. Ten výraz jsem si dlouho nacvičoval, protože zamaskovat inteligenci není vůbec jednoduché.

„Pohni prdelí!“ houkl na mě druhý voják, jeho hlas zněl o něco méně zlostně, trochu jako by mluvil na hloupého psa. Když jsem na něj jenom dál tupě zíral, zaklel a sáhl k sedlu po biči.

„Prosím!“ zakňoural jsem a v obranném gestu zvedl berlu nad hlavu. „O-odpusťte mi, dobří pánové!“

V minulosti jsem si mnohokrát všiml, že takový projev strachu u lidí se sklony ke krutosti spíše podněcuje zuřivost, než aby ji mírnil, a potvrdilo se mi to i tentokrát. Vojáková tvář potemněla, odepnul bič od sedla a nechal ho rozvinout, takže se ostny na jeho konci houpaly jen pár centimetrů od méj schoulené postavy. Zvedl jsem hlavu a uviděl, jak pevněji stiskl rukojeť s leptaným kosočtvercovým vzorem. Kůže byla silně odřená, což značilo, že patří muži, který se touto zbraní rád a často rozhání.

Napřáhl ruku k ráně, ale vtom se zarazil a zkrivil tvář odporem. „U pupku mučedníka, ty seš ale smradoch!“

„Omlouvám se, pane!“ zakvílel jsem. „Nemůžu za to. Moje chodidlo, vidíte? Celý zhnisalo od té doby, co mi na něj spadnul pánův vůz. Vydal jsem se po Stezce svatyní. Budu prosit mučedníka Stevanose, aby mě uzdravil. Přece byste neublížil bohobojnému člověku, že ne?“

Ve skutečnosti jsem měl úplně zdravé chodidlo na konci stejně zdravé nohy. O zápach, který zaútočil na vojákův nos, se postarala štiplavá

směš divokého česneku, ptačího trusu a zetleného listí. Má-li být převlek přesvědčivý, nesmíte zanedbat sílu pachu. Nutně jsem potřeboval, aby mě ti dva nepovažovali za hrozbu. Chromý mladík, na kterého náhodou natrefíte, když projíždíte proslule zrádným úsekem cesty, to může jenom hrát. Ale když dotčný na první pohled vypadá jako tupec, a z nohy mu navíc táhne smrad dokonale napodobující zanícené rány, se kterými se dvojice jistě v minulosti setkala, je to něco docela jiného.

Kdyby si mě prohlédli důkladněji, určitě by můj převlek prokoukli. Kdyby ti dva byli pozornější, nevyhnutelně by si všimli, že mám pod nánosem špíny téměř nepoznamenanou kůži, a pod rozedranými cáry šatů by objevili vytáhlou, ale robustní postavu dobře živeného mládence. Bystřejší oči a o trochu delší pohled by také odhalily malou vybouleninu na ošoupané kazajce v místě, kde jsem ukrýval nůž. Ti dva nešťastníci však jednoduše nebyli dost pozorní a právě jim vypršel čas. Uběhlo jen pár chvil od momentu, kdy jsem vyklopýtal na cestu, ale stačilo to, aby se celý oddíl zastavil. Za svůj rušný a nebezpečný život jsem se mnohokrát přesvědčil o tom, že právě v takových krátkých chaotických přestávkách nejčastěji přichází smrt.

V případě vojáka napravo měla podobu šípů s letkami z vraního peří a ocelovým hrotem se zpětnými háčky. Šíp vylétl zpoza stromů, zabořil se mu do krku těsně pod uchem a ven si prorazil cestu ústy s gejírem krve a kousičky jazyka. Ještě než se skácel ze sedla, prokázal jeho druh zkušenosti, když bleskově upustil bič a sáhl po dlouhém meči. Byl rychlý, ale já také. Vytrhl jsem nůž z pouzdra, opřel se o zafačovanou nohu, vyskočil a volnou rukou se pověsil na uzdu jeho koně. Zvíře se ve strachu instinktivně vzepjalo a zvedlo mě o dalších třicet centimetrů výš, díky čemuž jsem mohl vojákovi zabodnout nůž do krku dřív, než stihl tasit meč. Byl jsem na tu ránu pyšný, protože jsem ji cvičil stejně důkladně jako výraz blba, a čepel přetála jedním řezem všechny potřebné tepny.

Uzdu jsem nepustil ani poté, co jsem dopadl zpátky na zem, i když se zvíře zmítalo tak, že mě málem povalilo na zem. Díval jsem se, jak

se voják kácí k zemi a naposledy se chroptivě nadechuje, a zalitoval jsem, že to proběhlo tak rychle. Tenhle chlap s ošoupaným bičem si jistě zasloužil pomalejší odchod ze světa. Moje lítost však neměla dlouhého trvání, protože se mi vzápětí vybavila jedna z mnoha lekcí ze zbojnického řemesla, kterou mi roky vtloukali do hlavy: *Je-li tvým úkolem zabít, udělej to rychle a důkladně. Mučení je záliba. Nech si ho pro ty, kdo si to zaslouží nejvíc.*

Než jsem stačil koně uklidnit, bylo téměř po všem. První salva šípů skolila kromě dvou všechny strážce. Oba kušníci leželi mrtví na voze, stejně jako vozka. Jeden zbrojnoš měl tolik zdravého rozumu, že otočil koně a tryskem se rozjel pryč, ani to ho však nezachránilo před vrhací sekerou, která vylétla z lesa a zasekla se mu do zad. Poslední byl z obdivuhodnějšího, ale bláhovějšího těsta. Z krátké smrti šípů si odnesl probodnuté stehno, a šíp ho navíc přišpendlil ke koni, po pádu se mu však podařilo odvalit se z dosahu bijících kopyt a vstát. Tasil meč a postavil se čelem dvěma desítkám zbojníků, kteří se vyřítili z lesa.

Slyšel jsem různé verze toho příběhu, ve kterých vida tu smělost a odhodlání, zakázal Deckin Scarl osobně své bandě jej podříznout. Že se s ním místo toho pustil do boje muž proti muži. A že pak slavný bandita seděl u smrtelně zraněného vojáka až do tmy, vyprávěli si o bitvách, které zažili, a rozjímali nad nerozlušitelnými záhadami, jež určují osudy všech.

O Deckinu Scarlovi, proslulém zbojnickém králi ze Shavinské marky a podle některých ochránci kmánů a žebráků, můžete poslední dobou slyšet spoustu podobně nesmyslných písniček a historek. *Jednou rukou bral a druhou dával, zpívá se v jedné obzvlášť odpudivé baladě. Udatný Deckin z hvozdu, mocně a laskavě se nesa.*

Jsi-li, drahý čtenáři, ochoten věřit takovým řečem, mohu ti nabídnout ke koupi šestinohého osla. Deckin Scarl, jak jsem ho znal, byl skutečně kus chlapa, narostl na téměř metr devadesát a k té výšce měl i odpovídající množství svalů, i když mu v posledních letech začínal trochu růst pupek. A uměl být i laskavý, ale jenom vzácně, protože

díky laskavosti chlap jednoduše nevystoupá na vrchol mezi zbojníky v Shavinském hvozdu.

Ve skutečnosti Deckin při pohledu na udatnost vojáka jenom suše rozkázal: „Zabte toho praštěného blba a neprotahujte to.“ Potom už Deckin muži, kterého vzápětí poslala desítka šípů do náruče mučedníků, nevěnoval jediný pohled. Sledoval jsem, jak zbojnický král vychází se sekerou v ruce ze stínu lesa. Tu ošklivou zbraň se začernalým a pokřiveným dvoubřítým ostřím téměř neodkládal. Na okamžik se zastavil, aby obhlédl moji práci. Pohledem klouzal od mrtvolky vojáka ke koni, jehož se mi podařilo chytit, a bystré oči mu zpod hustého obočí plály. Koně byli cenná kořist, protože se dali výhodně prodat, zvláště v čase války. A i kdyby se je prodat nepodařilo, maso přišlo v táboře vždycky vhod.

Deckin spokojeně zamručel a obrátil pozornost k jedinému člověku, který léčku přežil, a rozhodně to nebyla náhoda. „Jestli se k tomu poslovi na metr přiblíží jediný šíp,“ hučel do nás celé ráno, „stáhnou z ruky, která ho vypustila, kůži od prstů až k zápěstí.“ Nebyla to planá hrozba, všichni jsme na vlastní oči viděli, že svoje slova do písmene vyplní.

Královský posel byl muž s úzkou tvářív jemně vyšívané haleně, károvaných kalhotách a dlouhém plášti v královských barvách. Seděl na mohutném šedém hřebci a výraz dotčeného pohrdání z jeho tváře nezmizel ani poté, co se Deckin chopil otěží jeho koně. Přes všechnu tu škrobenou důstojnost a evidentní rozhořčení však měl dost soudnosti, aby nesklopil kopí. Královská zástava tak dál vlála vysoko nad scénou krvavého masakru.

„Každý, kdo se na poslovi koruny dopustí násilí, nebo se mu postaví do cesty, je považován za zrádce,“ prohlásil muž s úzkou tvářív hlas se mu při těch slovech obdivuhodně téměř netřásl. Zamrkal a konečně uznal Deckina hodným plné síly svého panovačného pohledu. „To bys měl vědět, ať už jsi kdokoliv.“

„Vím, dobrý pane,“ odpověděl Deckin a naklonil hlavu ke straně. „A myslím, že ty velmi dobře víš, kdo jsem já, nemám pravdu?“

Posel znovu zamrkal a odvrátil pohled, aniž by se obtěžoval odpovědět. Už jsem viděl Deckina zabíjet za méně zjevné urážky, ale tentokrát se jenom zachechtal. Zvedl volnou ruku a hlasitě luskl prsty, aby dal najevo, že čeká.

Poslova tvář ještě víc ztuhla, vztek a ponížení zbarvily jeho tvář do ruda. Viděl jsem, jak se mu rozšířily nosní dírký a rty zacukaly; očividně spolkl nějaká nemoudrá slova. Fakt, že nepotřeboval dvakrát pobízet, aby sáhl pro kožené pouzdro se svítkem u pasu, jasně říkal, že skutečně ví, s kým má tu čest.

„Lorine!“ vyštěkl Deckin. Vzal svítek z poslovy váhající ruky a podal jej štíhlé ženě s měděnými vlasy, která si pro něj přišla.

V podání potulných pěvců byla Lorine D'Ambrilleová proslule krásnou dcerou jakéhosi princátka, která raději prchla z otcova hradu, než by přistoupila na domluvený sňatek se šlechticem pochybné pověsti a ohavných mravů. Po mnoha cestách a dobrodružstvích doputovala do temných hvozdů Shavinské marky, kde měla to štěstí, že ji před smečkou hladových vlků zachránil samotný šlechtný zbojník Deckin Scarl. Zakrátko mezi nimi vypučela láska, jejíž věhlas k mé značné nelibosti postupem času sílil, až dosáhl absurdně legendárních rozměrů.

Podle mého soudu neměla Lorine v žilách o nic víc urozené krve než já, i když původ jejího poměrně uhlazeného projevu a evidentního vzdělání zůstával zahalen tajemstvím. Byla pro mě záhadou, i když jsem přemýšlení o ní věnoval spoustu času. Ale jak to tak u legend bývá, jádro odpovídalo pravdě: byla krásná. I po letech života v lese měla stále jemné a pohledné rysy a nějak se jí dařilo uchránit tu svou nádhernou měděnou hřívu od mastnoty a špíny. V bezbřehé mladické touze jsem na ni zíral, kdykoliv se mi naskytla příležitost.

Sundala z pouzdra víčko a vytáhla svítek. Potom se Lorine pustila do čtení a maličko při tom krabatila hladké, pihami lehce poprášené čelo. Jako vždy jsem uhranutě sledoval její tvář, tentokrát však mou fascinaci poněkud zkallil očividný záchvěv šoku, který jí probleskl ve tváři.

Samozřejmě to dobře maskovala, protože byla mou učitelkou v umění přetvářky a ještě lépe než já dovedla zakrýt potenciálně nebezpečné emoce.

„Máš to všechno?“ zeptal se jí Deckin.

„Každé slovo, lásko,“ ujistila ho Lorine a zazubila se. Vrátila svitek do pouzdra a zavíčkovala ho. Její původ vždy halil stín, ale z občasných zmínek o jevištích a putování s kočovnou komediantskou společností jsem vyvodil, že v mládí bývala herečkou. Snad i díky tomu si osvojila mimořádnou schopnost zapamatovat si i po letném přečtení velké množství textu.

„Mohu-li zneužít vaší laskavosti, pane,“ oslovil Deckin posla, když od Lorine převzal pouzdro. „Prokázal byste mi velkou laskavost, kdybyste králi Tomasovi doručil ještě jeden vzkaz. Vyřiďte mu, prosím, že se mu jako král králi hluboce omlouvám, že jsem byl nešťastným a nepředvídatelným řízením osudu nucen zdržet jeho důvěryhodného posla, být jen krátce.“

Posel hleděl na podávané pouzdro jako na darované lejno, ale stejně si je vzal. „Takový úskok tě nespasí,“ procedil skrz zatáté zuby. „A nejsi žádný král, Deckine Scarle.“

„Vskutku?“ Deckin našpulil rty a překvapeně povytáhl obočí. „Jsem muž, jenž velí vojskům, střeží své hranice, trestá jejich narušení a vybírá daně, jež mu náleží. Pokud takový muž není králem, kým tedy je?“

Bylo mi jasné, že posel má na tu otázku mnoho odpovědí, ale jelikož byl nejen svědomitý, ale i moudrý, nechal si všechny pro sebe.

„A tak ti přeji dobrý den a bezpečnou cestu,“ pravil Deckin, ustoupil stranou a pleskl poslova koně po zadku. „Drž se na cestě a nezastavuj až do soumraku. Po setmění ti nemohu zaručit bezpečnost.“

Poslův kůň po plácnutí vyrazil cvalem a jezdec jej hned poté pobídl do trysku. Zanedlouho z něj zůstala jen šmouha odletujícího bahna, jeho rudozlatý plášť ještě chvíli probleskoval mezi stromy, až nakonec projel zatáčku a zmizel nám z očí.

„Nestůjte a nečumte!“ vyštěkl Deckin a sjel svou bandu zlostným pohledem. „Musíme pobrat kořist a urazit pěkných pár mil, než se setmí.“

Všichni se toho úkolu zhostili s obvyklým nadšením. Lučištníci si zabrali vojáky, které složili, a ostatní se vrhli na povoz. Chtěl jsem se k nim přidat a rozhlížel se po příhodné větvi, k níž bych přivázal ukořistěného koně, ale Deckin mě zdviženou rukou zarazil.

„Jen jedna rána,“ prohlásil. Přistoupil blíž a kývl rozcuchanou hlavou směrem k zabitému vojákovu s bičem. „Slušná práce.“

„Jak jsi mě to učil, Deckine,“ usmál jsem se. Učítil jsem, jak mi ten úsměv tuhne na rtech, když se zkušeným okem zadíval na koně a naznačil mi, ať mu podám otěže.

„Myslím, že ten do hrnce nepůjde,“ řekl a velkou tlapou pohladil zvíře po šedém boku. „Je to ještě mladík. Odvede ještě spoustu práce. Jako ty, Alwyne, co?“

Krátce, protivně se zachechtal a já ho obratem napodobil. Všiml jsem si, že Lorine stojí kousek od nás, nevšímá si horečného rabování a se založenýma rukama a hlavou nakloněnou ke straně nás pozoruje. Její výraz mi připadal zvláštní; trochu našpulené rty svědčily o mírném pobavení, přimhouřené oči a povytažené obočí o lehkém znepokojení. Deckin se mnou mluvíval častěji než s ostatními mladíky v tlupě, což u ostatních vyvolávalo dost závidění, ale o Lorine to obvykle neplatilo. Dnes se však zdálo, jako by jeho projevu přízně připisovala nějaký zvláštní význam, a mě napadlo, jestli to nějak nesouvisí s obsahem poslova svitku.

„Zahrajeme si tu naši hru, jo?“ Upoutal Deckin hned zase moji pozornost. Otočil jsem se k němu a uviděl, jak trhl bradou směrem k tělům zabitých vojáků. „Co vidíš?“

Popošel jsem k mrtvolám a chvíli si je prohlížel, než jsem odpověděl. Snažil jsem se nemluvit moc rychle, protože už jsem se tvrdě přesvědčil, jak moc nesnáší, když drmolím.

„Zaschlá krev na kalhotách a manžetách,“ spustil jsem. „Řekl bych tak den dva stará. Tenhle,“ ukázal jsem na vojáka s hrotem šípů trčícím

z pusy, „má čerstvě zašitou řeznou ránu na čele. A tenhle,“ stočil jsem prst k napůl vytaženému meči muže, kterého jsem probodl, „má na čepeli vruby a škrábance, které ještě nestihl rozbrousit.“

„Co ti to říká?“ vyzvídal Deckin.

„Boj, a to nedávno.“

„Boj?“ Povytáhl huňaté obočí a zcela klidně se zeptal: „Jsi si jistý, že jenom to?“

Mozek mi okamžitě přepnul na vyšší rychlost. Kdykoliv Deckin promluvil mírným tónem, byl to důvod k obavám. „Spíš bitva,“ opravil jsem se. Uvědomil jsem si, že mluvím moc rychle, ale nemohl jsem si pomoci. „Něco tak velkého nebo tak důležitého, že bylo třeba o výsledku zpravit krále. A jelikož ještě dnes ráno dýchali, řekl bych, že vyhráli.“

„Co dál?“ Deckin ještě víc přimhouřil oči, což naznačovalo potenciální zklamání. Zjevně jsem přehlédl něco podstatného.

„Byli to chlapi z Cordwainu,“ podařilo se mi nevyhrknout. „Doprovázeli královského posla, takže je do Shavinské marky vyslali v nějaké korunní záležitosti.“

„Ano,“ potvrdil tónem nepatrně zabarveným povzdechnutím, jež vypovídalo o potlačovaném podráždění. „A co je nejdůležitější záležitostí koruny v těchto neklidných časech?“

„Válka s Pretendentem.“ Polkl jsem a usmál se úlevou, když mi to došlo. „Královo vojsko svedlo bitvu s Pretendentovou hordou a zvítězilo.“

Deckin spustil obočí a chvíli si mě beze slova prohlížel, nespouštěl ze mě upřený pohled tak dlouho, že jsem se to ráno už podruhé zpotil. Nakonec zamrkal a odvrátil se ode mě. Když potom odváděl koně, zamumlal směrem k Lorine, která se k němu připojila. Mluvil velice tiše, ale já to slovo zaslechl, s čímž určitě počítal.

„Zpráva?“

Lorine nasadila úplně neutrální tón, dala si záležet, aby její tvář neprozradila vůbec nic. „Jako obvykle jsi měl pravdu, láska. Ten starý pitomec změnil strany.“

Deckin nařídil odklidit těla z cesty a naházet je hlouběji do lesa, kde se pozornost vlků, medvědů a lišek postará o to, že z nich zbudou jen anonymní kosti. Shavinský hvozď je hladové místo a čerstvé maso nevydrží dlouho nedotčené, když vítr roznese jeho pach mezi stromy. Bylo to deprimující, ale Erchel nevyhnutelně našel jednoho, který ještě dýchal. Měl hlad jako kterýkoliv jiný lesní dravec, ovšem hlad trochu jiného druhu.

„Sráč eště dejchá!“ vykřikl překvapeně a s potěšením, když kušíník, kterého jsme vláčeli kapradím, nechápavě zasténal. Zaskočený nečekaným zjištěním, že je chlap ještě naživu, jsem hned pustil jeho ruku a nechal ho spadnout na zem, kde dál sténal a pokoušel se zvednout hlavu. Přestože měl tělo provrtané nejméně pěti šípy, připomínal člověka, který se probudil z podivného snu, jak tak nechápavě hleděl na své vězňatele.

„Copak se ti stalo, příteli?“ vyptával se Erchel, dřep si vedle něj a obličej sražil v působivě předstíraném zájmu. „Zbojníci, co? Moji druhové a já jsme tě našli u cesty.“ Zachmuřená tvář a chruplavý náznak zoufalství v hlase. „Strašná věc. Nejsou nic než zvířata, Pohromu na ně. Neměj strach,“ položil střelci konejšivě ruku na hlavu, „my se o tebe postaráme.“

„Erchele,“ zavrčel jsem na něj výhrůžně. Střelil po mně pohledem, jeho oči se podrážděně zaleskly, ostré bledé rysy se zkřivily hněvem. Byli jsme více méně stejně staří, i když já narostl o něco víc než většina sedmnáctiletých kluků, jestli mi tedy bylo sedmnáct. Ani teď si nejsem úplně jistý, kolik je mi přesně let, protože tak to holt s levobočky vyšoupanými z bordelů chodí: datum narození pro ně zůstává záhadou a jména dávají sami sobě darem.

„Na tvoje povyražení nemáme čas,“ řekl jsem Erchelovi. Dozvuky vraždy ve mně vyvolávaly zlost a neklid a debata s Deckinem to ještě prohloubila, takže jsem neměl trpělivost. Tlupa neměla žádnou formální hierarchii. Deckin byl náš nezpochybnitelný a neotřesitelný vůdce a Lorine jeho pravá ruka, ale postavení pod nimi se průběžně

měnílo. Erchel se svým chováním a zvyky, které byly odporné i na poměry zbojníků, nyní stál na žebříku o pěkných pár příček pode mnou. Byl stejně tak pragmatický zbabělec jako krutý pes a obvykle jste se mohli spolehnout, že tváří v tvář třeba jen o málo větší autoritě couvne. Dnes však vidina, že by mohl ukojit své choutky, převážila nad pragmatismem.

„Naser si, Alwyne,“ zamumlal a otočil se zpět ke kušíníkovi, který neuvěřitelně sebral síly a pokoušel se vstát. „Nenamáhej se, příteli,“ radil mu Erchel a rukou sklouzl k opasku pro nůž. „Lehni si. Odpočini si chvíli.“

Věděl jsem, jak to bude dál vypadat. Erchel bude chvíli toho chudáka šeptem uklidňovat, a potom s hadí rychlostí udeří a vypíchne mu oko. Pak bude zase vrkat a konejšit ho, načež mu vypíchne i druhé. Následovat bude hra, při níž Erchel vyzkouší, jak dlouho nebožák vydrží naživu, zatímco bude čepel zajíždět hloub a hloub do jeho těla. Neměl jsem na to žaludek skoro nikdy a dnes už vůbec ne. Navíc neposlechl mého varování, což samo o sobě ospravedlňovalo kopanec do zubů, který jsem mu uštědřil.

Erchelovi cvakly zuby a hlava mu po úderu odlétla dozadu. Mířil jsem schválně tak, aby to co nejvíc bolelo, ale nevykloubil jsem mu při tom čelist. Tedy ne že by moji ohleduplnost ocenil. Vteřinu dvě šokovaně mžikal, než jeho úzkou tvář zkřivil vztek, vyskočil na nohy, vycenil zakrvácené zuby a obrátil nůž na mě. Bleskově jsem tasil nůž z pochvy a příkrčil se, připraven k boji.

Upřímně řečeno, mohlo se to vyvinout tak i tak, protože v boji na nože jsme byli přibližně vyrovnaní. I když bych rád věřil, že bych díky větší síle nakonec strhl vítězství na svoji stranu. Nakonec z toho ale nic nebylo, protože Raith pustil na zem tělo, které nesl, nakráčel mezi nás, sehnul se a zarazil kušíníkovi nůž zesponu do lebky.

„Kdo marní čas, marní život,“ připomněl nám s tím svým zvláštním melodickým přízvukem. Narovnal se a oba nás sjel vyrovnaným, upřeným pohledem. Raithův pohled jsem nedokázal dlouho snášet

ani za těch nejpříznivějších okolností, těma pronikavýma, jasně modrýma očima mi silně připomínal jestřába. Byl to obr, vyšší, a v rame-nou dokonce ještě rozložitější než Deckin, a navíc mu nevisel pupek. Ještě děsivější byly dva fialovorudé pruhy, které se mu šikmo táhly přes snědou plet obličeje. Dokud jsem na něj nenařazil při prvních klopýtavých krocích v Deckinově táboře, nikdy jsem nikoho s caerith-skými kořeny nespátřil. Tenkrát na mě působil cize a zlověstně a toho dojmu jsem se nikdy nezbavil.

V těch dobách koloval bezpočet historek o Caerithech a jejich tajemných a údajně temných zvyčích. V Albermaine jste se s nimi setkali jen málokdy a ti, kteří mezi námi žili, bývali zdrojem strachu a terčem posměchu jakožto cizáci a podivíni. Zkušenost nás nakonec naučila, jak je pošetilé je očerňovat, ale to všechno mělo teprve přijít. Slyšel jsem o Caerithech mnoho bláznivých příběhů a všechny připomínaly jejich čarodějnou podivnost a strašlivý osud, jenž potkal misionáře Úmluvy, kteří se nemoudře odvážili překročit hory, aby ty pohanské duše vzdělávali v učení mučedníků. Proto jsem rychle odvrátil pohled. Vždy vychytralý, ale málokdy chytrý Erchel byl o něco pomalejší a vysloužil si Raithovu plnou pozornost.

„Nemám pravdu, podvratáku?“ zamručel a přitiskl své snědé čelo k o něco světlejšímu Erchelovu. Když se mohutný muž sklonil, zacínkal mezi nimi jeho náhrdelník s amulety. Pohled na něj mě znervózňoval, i když to byl vlastně jenom kus provázku s jemně tvarovanými bronzovými soškami. Nikdy jsem se neodvážil příliš dlouho si je prohlížet, ale všiml jsem si vyobrazení měsíce, stromů a nejrůznějších zvířat. Jeden amulet upoutal mou pozornost víc než jiné: bronzová lebka ptáka, nejspíš vrány. Z neznámých důvodů ve mně její prázdné oční důlky vyvolávaly ještě větší děs než upřený pohled nepřírozeně modrých očí jejího majitele.

Raith počkal, dokud Erchel nepřikývne, a potom s očima stále ještě upřenýma na něj zavelel: „Hodte ho támhle.“ Kývl bradou ke skupince jilmů asi tucet kroků od nás a pomalu si otíral zkrvavenou

čepel do Erchelovy kazajky. „A zpátky mi můžeš odnést ranec. Neradil bych ti, aby v něm něco chybělo.“

„Hajzl caerithskej,“ zabručel Erchel, když jsme házeli kušíníkovu mrtvolu mezi jilmy. Jak často bývalo jeho zvykem, choval se, jako by už na náš spor úplně zapomněl. Když tak po všech těch letech přemýšlím nad jeho osudem, musím uznat, že Erchel byl sice hnusná a odporná duše, ale v jedné schopnosti mě předčil: dokázal potlačit zášť.

„Prý uctívají stromy a kameny,“ pokračoval tichým hlasem. „Provádějí pohanský rituály za svitu měsíce a takové věci, aby je přivedli k životu. Moji lidi by se s takovými nikdy nepaktovali. Nevím, co to Deckina napadlo.“

„Možná by ses ho měl zeptat,“ navrhl jsem. „Nebo se ho můžu zeptat za tebe, jestli chceš.“

Ta laskavá nabídka splnila svůj účel — zavřela Erchelovi pusu na většinu zpáteční cesty. Ale jak jsme postupovali dál do nitra nejhlubšího lesa a blížili se k táboru, našel si další záminku ke žvanění.

„Co v něm stálo?“ zeptal se opět tiše, protože Raith a ostatní nebyli daleko. „V tom svitku?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděl jsem a nadhodil si nepříjemně těžký pytel s lupem na rameni. Než jsem se dostal k plenění, svlékli moji druhové mrtvoly v podstatě donaha, ale z vozu jsem si aspoň odnesl půl pytle jídla, pár mrkví a nejcennější kořist, pár bytelných bot, které mi po pár menších úpravách skoro dokonale padnou.

„Deckin s tebou mluví. Lorine taky.“ Erchel mě neodbytně dloubl loktem. „Co v něm mohlo stát, že tolik riskoval, aby si ho mohl přečíst?“

Vzpomněl jsem si na ten záchvěv překvapení, který Lorine přeběhl přes tvář, když svitek četla, a také na protichůdné emoce, které se jí zračily ve tváři, když sledovala, jak ze mě Deckin mámí dedukce. *Ten starý pitomec změnil strany*, říkala. Po letech s touhle tlupou zbojníků jsem si vypěstoval citlivý nos na změny větru, které nám ukazovaly

cestu. A Deckin byl z nich zdaleka nejdůležitější. Nemíval ve zvyku cokoliv vysvětlovat, prostě vydal rozkazy, které zprvu vypadaly divně nebo nesmyslně, ale teprve později se ukázalo, co měl za lubem. Zatím nás jeho obezřetné velení vždy dovedlo k zisku a dokázali jsme se vyhýbat vévodovým vojákům a šerifům. *Vévoda...*

Najednou jsem začal zpomalovat a pohled se mi rozostřil, když mi můj neúnavně pracující mozek naservíroval myšlenku, která mě měla napadnout už tam na cestě. Posla nedoprovázeli vévodovi branci ze Shavinské marky, ale chlapi z Cordwainu, kteří zrovna svedli další bitvu války s Pretendentem. Byli to královi vojáci, a to vyvolávalo otázku: Jestliže nebylo jeho vlastním vojákům možné svěřit doprovod královského posla, na čí straně vévoda ze Shavinské marky bojoval?

„Alwyne?“

Erchelův hlas mi pomohl zase zaostřit pohled, který jsem nevyhnutelně stočil k Deckinově rozložené postavě v čele zástupu. Právě jsme došli do tábora a já viděl, jak mávnutím ruky odbyl zbojníky, kteří ho přišli přivítat, a zamířil rovnou do chýše, kde bydlel s Lorine. Instinkt mi napovídal, že tu noc se ani jeden z nich nezúčastní tradiční hostiny na oslavu úspěšného přepadu. Věděl jsem, že toho musí hodně probrat. A také jsem věděl, že si to potřebuju poslechnout.

„Musím ti něco důležitého říct, Erchele,“ prohlásil jsem cestou ke svému přístřešku. „Sakra moc žvaníš.“

DRUHÁ KAPITOLA

Po prolití krve bývaly následné oslavy vždy o něco bujařejší. Deckin nelibě nesl soustavnou opilost, ale po úspěšném přepadu obvykle dovozoval, aby pivo a pálenka tekly proudem. A tak sotva padla noc a prase na rožni se propeklo do umaštěné dokonalosti, dali moji druhové volný průchod svým rozmanitým zálibám a hýčkaným křivdám. Během let jsem dospěl k poznání, že takové oslavy neodmyslitelně patří ke zbojnickému životu — pojistný ventil smíchu, hádek a zpěvu uvolněný spoustou pití a dalších omamných látek, které jsme dokázali nashromáždit.

Často mě zaráží, jak můžu na tu sbírku lotrů vzpomínat s takovou náklonností, ale když teď můj vnitřní zrak klouže z jednoho na druhého, nedokážu se tomu ubránit. Byla tam Gerthe, po níž jsem toužil bezmála tolik jako po Lorine. Tváře měla jako rajska jablíčka, když se smála a tančila, až jí sukně vlála. Při tanci ji doprovázeli Justan a Žloutek, náš kovář a lupič, nejoddanější párek milenců, jaké si dovedete představit. Stará vrásčitá Hulbeth, jež dokázala poznat hodnotu zlata nebo stříbra jediným skousnutím zažloutlých zubů a oliznutím jazykem, se hihňala a podávala fajfku Raithovi. Caerith si na nevázané veselí moc nepotrpěl, ale při takových příležitostech se halil do roucha laskavé vyrovnanosti, mocně bafal ze své ozdobně vyřezávané fajky a velkoryse ji nechával kolovat mezi zbojníky okolo něj. S postupem večera se jeden po druhém nechávali odnášet do zapomnění, které jim to býlí vyčarovalo v omámených hlavách.

Na okraji kruhu světla vrhaného ohništěm se na sebe Pekař a Motouz, dva naši nejlepší lučištníci, mračili a strkali do sebe; schylovalo se ke rvačce. Násilí bylo v téhle bandě nevyhnutelné, protože pití rozvázalo jazyk a na povrch vybublaly zastrčené křivdy. Podle Deckinova rozkazu jsme však všichni museli nechat nože a všechny ostatní zbraně ve svých příbytcích, takže vážně zraněných a mrtvých bývalo málo. Když jsem tak sledoval ty dva lučištníky, jak jeden druhému šermují rukama před obličejem a jejich hlasy nabírají na síle, hádal jsem, že následná bitka bude krátká a bolestivá. Chvilí se budou válet po zemi a bušit do sebe, než se Raith nebo některý z obávanějších poručíků naštve a odtrhne je od sebe. Do rána budou Pekař s Motouzem zase kamarádi, budou spolu vtipkovat a porovnávat si modřiny.

Gradující spor pozorně sledoval podsaditý chlap s prořídlym, nakrátko ostříhaným strništěm na temeni, který nedostatek vlasů na hlavě vyvažoval mohutným plnovousem. Honec stál v hierarchii bandy o několik stupňů nade mnou. Deckin ho uznával, protože dokázal uvážlivě používat surovost, což z něj dělalo zdatného bojovníka, ale ještě užitečnější byl, když bylo potřeba trestat. Byl to velký chlap, což ti, kdo mají na starost vymáhání pravidel, bývají, ale Raithovi nebo Deckinovi se figurou rovnat nemohl. Viděl jsem, jak se mu při pohledu na Pekaře s Motouzem, kteří do sebe přestali strkat a začali se rozhánět pěstmi, lesknou oči, a došlo mi, v co doufá — že se rvačka zvrhne ve vraždu, a tím vyvstane potřeba hrůzostrašné popravy. Není vždy jednoduché najít zdroj nenávisti jednoho člověka ke druhému, ale v Honcově případě to nebylo nijak těžké. Stejně jako Erchel si prostě krutost užíval. Ale na rozdíl od Erchela se za těma sadistickýmýma očima skrýval velmi bystrý mozek.

Nějaký instinkt ho musel varovat před mojí pozorností, protože najednou stočil pohled ke mně a přimhouřil oči. Nenávist má ve zvyku zrcadlit se v těch, které nenávidíte, a Honec tu mou zrcadlil i s úroky. Měl jsem hned sklopit zrak, jako jsem to udělal s Raithem, ale já ho nesklopil. Možná mi toho půl hrnku pálenky, co jsem vypil,

dodalo bláhovou kuráž. Ale spíš ten nedostatek obezřetnosti souvisel s pocitem, který ve mně narůstal posledních několik měsíců, že bych dokázal Honce zabít, kdyby na to přišlo. Měl proti mně výhodu síly a velikosti, to je pravda, ale já byl rychlejší a koneckonců stačila jedna jediná rána.

Sledoval jsem, jak Honcovi zacukaly svaly ve tváři, když zjistil, že se nebojím, vykročil ke mně, čímž mě přinutil vstát. Podle Deckinova rozkazu jsem u sebe neměl nůž, ale jeden trčel z napůl snědeného pečeného prasete na rožni. Věděl jsem, že ho dokážu vytrhnout dřív, než se ke mně dostane. Vtom jsem si uvědomil, že bych pak musel doufat, že mi Deckin odpustí zabití užitečného poručíka. Opožděně se ve mně probudil zdravý rozum a donutil mě zatnout zuby a sklopit oči. Bylo klidně možné, že ani opožděná lítost nezchladí Honcův vztek, a pochopil jsem, že si za pálenkou zbytnělou pýchu nejspíš vykoleduju pořádný výprask. Zachránil mě Motouz. Než stačil Honec udělat další krok, pokusil se Pekaři vydloubnout oko a oba dva se v gejzíru jisker svalili přímo do ohně.

Raith procítěně caerithsky zaklel, vyskočil na nohy a zápasící dvojici roztrhl. Honec mu vzhledem ke svému postavení vymahače pořádku musel jít na pomoc. Odvlekl Pekaře stranou a Raith sevřel svalnatou paží Motouze pod krkem. Všichni v tu chvíli sledovali to drama a já vycítil ideální příležitost se vytrátit. Nebylo radno dál upoutávat Honcovu pozornost, zvláště když jsem měl ten večer jiné plány.

S přicházející zimou se Deckinova banda zabydlela mezi zarostlými ruinami v nejtemnějším srdci Shavinského hvozdu. Tvořily je převážně vyvrácené kmeny, ve své omšelé, mechem porostlé nepravidelnosti často k nepoznání podobné obyčejným balvanům. Na pár místech však ze změti křovin, kořenů a větví vyčnívaly jasně rozlišitelné tvary a stavby. To byla hlavní výhoda táboření v těch místech, když se déšť ochladil a v ranním svitu se leskla jinovatka — všechny ty pevné, byt

často nahnuté zdi se daly snadno změnit v přístřešky a poskytovaly spoustu prostoru k uložení lupu a zásob.

Slyšel jsem některé členy tlupy vykládat, že na tom místě kdysi stávalo mocné město, které dosáhlo velikosti před Pohromou a při jejím běsnění zaniklo. Jestli to byla pravda, nacházel jsem tam jen málo důkazů velikosti, nebo aspoň civilizace. V mocném městě by jistě měli jednu dvě sochy, nebo by se v té šedo zelené spleti měl zalesknout nějaký pradávny poklad. Žádný jsem nenašel. Tu a tam se daly zahlédnout nějaké vruby, které snad mohly být písmem, ale vítr a déšť je tak ohladily, že nešly téměř rozeznat. A beztak by je nikdo z naší družiny nedokázal přeložit, o mé negramotné maličkosti ani nemluvě.

Deckin s Lorine si přirozeně zabrali největší dostupný příbytek, který tvořila téměř kompletní místnost se čtyřmi poboženými, ale masivními zdmi a střešou z propletených větví zasypaných kapradím. Nacházel se v příhodné blízkosti omšelých, mechem porostlých pozůstatků vysokého, povaleného sloupu. Říkal jsem si, že to nejspíš býval nějaký pomník, který se vypínal do třicetimetřové výšky. Co, nebo koho měl připomínat, zůstalo navždy záhadou. Jeho části se při pádu na zem jen částečně roztříštily a pod jedním z těch žulových válců byla malá dutina. Našel jsem ji několik týdnů předtím, když jsem hledal, kam bych schoval cennější lup. Okrádání členů družiny bylo striktně zakázané, ale veškeré mince a roztodivné cennosti, které se mi podařily nasbírat, měly otravný sklon mizet neznámo kde. Po pravdě řečeno, z velké části za to mohl můj zvyk téměř všechno hned utratit, ale byl jsem si téměř jistý, že malá část skončila v kapsách mých nedůvěryhodných druhů. Při bližším ohledání vybrané skrýše jsem přišel na to, že nabízí ničím nerušený výhled na vstup do Deckinova a Lorinina hnízda a že je odtamtud také slyšel každé slovo, které pronesou.

„...sestávající z celkem dvanácti kompanií,“ recitovala Lorine tichým, klidným hlasem, se zavřenými očima a typickou přesností z dopisu pro krále. Seděli s Deckinem naproti sobě u plápolajícího

ohně, on se přehraboval v plamenech ohořelou větví, ona seděla zcela bez hnutí. „Devět pěších a tři jízdní. Naše síla tudíž čítala více než tři tisíce mužů, dobrých a poctivých vojáků, kteří slíbili věrně sloužit Jeho Výsosti před zraky ascendanta Durehla Vearista, nejvyššího a nejváženějšího řádového duchovního v Shavinské marce. Náš hostitel nám navíc poskytl nejméně kopu ozbrojenců, kteří dříve sloužili proradnému vévodovi Rouphonu Ambrisovi. Vaši Výsost dozajista potěší věrnost těchto srdnatých chlapíků, kteří dali přednost věrnosti králi před přísahou složenou proradnému šlechtici...“

Lorine zmlkla, protože ji Deckin tichým, drsným hlasem přerušil. „Ti nevěrní hajzlové spíš chytře odhadli, odkud vítr fouká.“ Jeho plnovous se zkroutil do kající grimasy, když Lorine otevřela oči a vyčítavě se na něj zadívala. „Odpust, lásko. Prosím, pokračuj.“

Lorine si povzdechla, zavřela oči a recitovala dál: „Pokud jde o Pretendentovo vojsko, odhaduji jeho sílu na více než čtyři tisíce mužů s téměř stejným počtem trénem. Jeho Výsost si jistě povšimne, že je to mnohem méně, než na kolik byla síla povstalecké hordy dosud odhadována, což vyvolává pochybnosti o poctivosti lidí, odměněných za informace, jež se nyní ukázaly jako mylné či zcela falešné. K tomuto dopisu příkládám seznam těch, u nichž poníženě doporučuji uvěznění a zabavení majetku za tak ostudné zneužití důvěry Vaší Výsosti.“

Již tak hrozivá síla protivníkova mohla ještě narůst, a kdyby se Pretendentovi podařilo spojit své vojsko s oddíly vévody Rouphona, jež dohromady čítaly hodně přes tisíc mužů, mohla se bitva zvrtnout v náš neprospěch. Jen díky prozřetelnosti a snad i přízni mučedníků jsme odhalili trasu pochodu vévodova vojska a do našich rukou padl jeden z jeho zvědů. Vévoda Rouphon se utábořil pouhých dvanáct mil od Pretendentova ležení, když jsme na něj před rozedněním plnou silou udeřili a jeho vojsko pobili, zajali a rozprášili.“

Lorine se odmlčela a já si všiml, jak namáhavě polyká, aby navlhlčila nervózní jazyk. Když potom ale zase promluvila, zněl její hlas stejně klidně a odměřeně jako vždy. „Je mi rovněž velkou ctí oznámit vám,

že je nyní sám vévoda v zajetí vašeho váženého šampiona sira Ehliberta Bauldryho, jenž zrádce porazil a odzbrojil v boji muže proti muži.

Jakmile byl nastolen pořádek pod mým velením, vytáhl jsem nejvyšší rychlostí proti Pretendentovu ležení a přes urputný odpor jeho následovníků jsem mu uštedřil těžkou porážku. Považuji za velmi významné, že v řadách povstalců bojoval značný počet ascarlanských žoldněrů spřáhnutých s heretiky z Fjord Geldu. Právě tito severští divoši kladli nejhouževnatější odpor a s nekonečnou lítostí musím přiznat, že díky nim Pretendent s družinou čítající nanejvýš dvacet rytířů uprchl. Vaše Výsost může být ujištěna, že jsem povstaleckého vůdce nechal neprodleně pronásledovat a každým dnem očekávám zprávu o jeho zajetí nebo skonu.

Moje vojsko nyní ovládá hrad Ambris, kde mě může posel Jeho Výsosti zastihnout. Pro druhou stranu, o níž jsme hovořili před mým odjezdem od dvora, jsem již nechal poslat a měla by co nevidět dorazit. Z hlášení hlídek a placených informátorů vyplývá, že vévodovo zajetí nevyvolalo mezi chudinou, řemeslníky a nižší šlechtou žádnou velkou nevoli. Stejně tak se nezdá, že by obyvatelstvo vévodství výrazněji sympatizovalo s Pretendentovými nároky. V souladu s rozkazy Vaší Výsosti mám v úmyslu vévodu Rouphona neprodleně postavit před soud. K této zprávě je rovněž přiložen seznam zajatců urozeného původu. Očekávám vaše rozkazy, kdo z nich má být popraven, dostat milost, vyměněn za výkupné. Zajetí vojáci, odvedenci a jedinci z trénu byli z mého rozkazu zmocněnce koruny se zvláštním povolením popraveni.

Váš nejvěrnější a nejoddanější služebník, Vaše Výsosti, sir Althus Levalle, rytíř velitel královské kompanie.“

Deckin to všechno poslouchal s téměř neměnným výrazem, jediný posun v jeho chování vyvolala zmínka o osudu nešťastného vévody Rouphona. Větev v Deckinových masitých prackách zapraštěla a praskla, načež oba kusy hodil do ohně. Když domluvila, dlouho nic neříkal, ticho se protahovalo.

„Althus,“ zamumlal Deckin nakonec a přitiskl k sobě dlaně. „Dává smysl, že je to on. Vždycky měl rád špinavější práci. Chlap, kterého těší vnášet řád do chaosu.“

„Ty znáš velitele královské kompanie?“ zeptala se Lorine. Zachytil jsem v jejím hlase záchvěv upřímného překvapení. Deckin měl oči vidně tajnosti i před ní.

Jeho vousy sebou maličko netrpělivě zacukaly a zavrtěl hlavou. „Znával jsem. Vyprávění na jinou noc, lásko.“

Dobře to maskovala, ale za její další poznámkou se skrývaly obavy, i když ji vyslovila zdánlivě nevzrušeně. „Předpokládám, že ‚druhou stranou‘ myslí nově vybraného vévodu Shavinské marky. Zajímalo by mě, kdo by to mohl být.“

„Seznam kandidátů je krátký.“ Deckin se nevesele uchechtl. „Rouphonovi konkurenti mívali sklon k nepříjemným nehodám a nečekaným chorobám.“ Další zasmání, tentokrát s poněkud jedovatým nádechem. „Nikdy se nevyznačoval přílišnou laskavostí k těm, kdo sdíleli jeho krev.“

„Třeba bude jeho nástupce přístupnější. Dar patřičné hodnoty by přinejmenším mohl otevřít prostor pro jednání. Samozřejmě budeme muset být obezřetní, než ho oslovíme...“ Lorine větu nedokončila, protože Deckin lhostejně mávl rukou.

„Na tom nesejde, kdo to bude.“ Vstal, zasténal a promasíroval si záda. „Přišel čas, Lorine. Čekali jsme dlouho, ale teď přišel čas. Rouphon přijde o hlavu, válka s Pretendentem pokračuje a na severu se rýsují potíže. Lepší příležitost už se nenaskytne.“

„Pretendent byl právě poražen. Válka v podstatě skončila.“

„Vypadá to tak, nebo spíš Althus chce, aby tomu král věřil. Všimla sis, že se v té zprávě vůbec nezmiňuje o svých vlastních ztrátách? Althus ví, co je jeho povinnost, ale je to také zasraný lhář, když se mu to hodí. Hádám, že vévodovy jednotky skutečně rozdrtil a vévodu zajal, jak říká; hlavně díky tomu, že měl na své straně sira Ehlberta. Pravděpodobně se mu také podařilo porazit Pretendenta, ale nebylo to tak

slavné vítězství, jak tvrdí. A i kdyby bylo, dokud Pretendent dýchá, pořád je tu šance, že sebere další vojsko. Nárok na trůn z titulu královské krve bude vykořeněncům a nespokojencům vždy znít přitažlivě. Jeho vzpoura ani zdaleka neskončila. Ale až příště zamává praporem, bude to nejspíš daleko od Shavinské marky. A to znamená, že brzy budou také sir Althus a hlavně obávaný králův šampion daleko odsud.“

Lorine znovu zavřela oči a sklopila hlavu. Nadechla se a pronesla něco, co vyžadovalo opravdu velkou odvahu. „Ten posel měl pravdu, Deckine. Ať ti vidláci a zbojníci dají jakýkoliv titul, faktem je, že nejsi král.“

„O tom jsem si nikdy nedělal žádné iluze, lásko.“ Když Deckin k Lorine přistoupil, vzal jí bradu do obří dlaně, jemně jí zvedl hlavu a čekal, až konečně otevře oči, jeho tón ani řeč těla neprozrazovaly ani náznak vzteku. Následující slova pronesl laskavě, ale s neochvějnou jistotou. „Ale jsem rozhodnutý stát se vévodou.“

Druhý den ráno nařídil Deckin strhnout tábor a vyrazit na sever po skrytých stezkách, které znali jen pytláci a zbojníci. Jako obvykle nikomu nic nevysvětloval a ti, kdo si stěžovali na kocovinu a spoustu bolístek, okamžitě zmlkli, když po nich zbojnický král střílel pohledem. Všichni jsme se naučili číst jeho proměnlivé nálady a tlupa pochodovala pod tíhou vědomí, že jediné neuvážené slovo nebo neomalený pohled může znamenat nejpřísnější trest.

Dobrovolně jsem se přihlásil na průzkum před hlavní družinou, která se v dlouhém zástupu proplétala zeleným bludištěm hustého lesa. Kdybych šel s ostatními, nevyhnutelně bych skončil ve společnosti Erchela a to bych momentálně nesnesl. A také jsem si chtěl z preventivních důvodů chvíli držet odstup od Honce. Deckinova přízeň mi přinášela sem tam nějaký ten krátký rozhovor a pochvalu, ale ochranu mi nezajistila.

Předsunutou hlídku jsme tvořili čtyři. Pekař a Motouz se svými luky hlídali na křídlech, na noční bitku jim přes četné modřiny zbyly

už jen matné vzpomínky. Uprostřed šel v čele Podkoní, náš nejlepší stopař a lovec, a já se pohyboval deset kroků za ním. Logika takové formace byla jednoduchá: kdyby z lesa najednou vylétl šíp nebo jiný projektil a zabil našeho lovce, stihnu já vyhlásit poplach.

Bylo sice neobvyklé, aby se šerifovi muži nebo vévodovi vojáci odvážili tak hluboko do lesa, ale nebylo to úplně neslýchané. Zůstaly mi temné vzpomínky na jeden takový případ, kdy naše tlupa před lety znenadání narazila na celý oddíl dvorní stráže vévody Rouphona. Naštěstí se už smrákalo a většině z nás se z následné chaotické potyčky podařilo vyvážnout. Tenkrát jsem byl ještě kluk a žádnou skutečnou bitvu jsem ještě nezažil, takže se mi vzpomínka na to, jak sprintem utíkám z té divoké přestřelky a řežby, vryla hluboko do paměti.

Pročesával jsem pohledem stromy kolem Podkoního, jenž se na svou vytáhlou postavu pohyboval pozoruhodně plynule, a v duchu jsem se stále vracel ke včerejšímu rozhovoru Deckina s Lorine. *Jsem rozhodnutý stát se vévodou.* Jedním z prokletí inteligence je mocná představitost, protože bystrá mysl probádává zlověstné možnosti s mnohem větším elánem než ty příznivé.

Do čeho nás to vede? zněla první otázka, která mě hned ten první den napadla, a brzy po ní se vyrojily další. *Co má v plánu? Kam to jdeme? Jak si může myslet, že by se zbojník, byť třeba zbojnický král, mohl stát vévodou?*

Nebyl jsem tak hloupý, abych se podělil o to, co vím, s kýmkoliv jiným, protože důvěra je luxus, bez nějž se mladí zbojníci rychle naučí žít. Za jiných okolností bych se pokusil získat odpovědi od Lorine, protože už od našeho prvního setkání jsem věděl, že je jedinou další skutečně myslící bytostí v té sbírce tupců.

Že má ten mládenec ale mazaný výraz. To byla první slova, která mi Deckin řekl, když tenkrát před deseti lety našel v lese špinavého a zmláceného kluka.

Bordelmajstr mě tenkrát vyhnal z ubohého přístřeší svého bordelu se značným elánem. „Pakuj se odsud, ty malej bezcennej šmejde!“

zněla poslední slova, která jsem od něj kdy slyšel, a patřila k nejaskavějším, jakými mě kdy obdařil. Pelášil jsem pod ochranu hustého kapradí na okraji skupinky chatrčí, které jsem do té doby nazýval domovem, a on mi rákoskou zmaloval obě půlky zadnice. Když bordelmajstrovi bouchly saze, obvykle stačilo se někde do setmění schovat a počkat, až se opije do bezvědomí, a pak se vplížit zpátky. Hodnější děvky se se mnou podělily o večeri a pak jsem si mohl zalézt někam pod střechu a usnout. Ten den však ne.

S temným mručením mě pronásledoval kapradím a rákoskou mě častoval po krku a hlavě, dokud jsem se neuvolil prchnout do temné náruče lesa. Při pohledu na zeď zubatých stínů jsem strnul a sebral odvahu snášet další rány. V dětství jsem slyšel spoustu historek o osudu pošetilců, kteří se odvážili vstoupit do nitra lesa. Bordelmajstr proklel mou paličatost, sklonil se, aby nasbíral kameny, a začal je po mně házet. Jedna obzvláště dobře mířená rána mě zasáhla přímo do čela a rozzářila mi před očima ohňostrojem hvězd. Pamatuju si, že jsem padal, načež se mi před očima ztmělo, a když jsem zase viděl jasně, díval jsem se vzhůru na kývající se spleť větví.

Možná za to mohlo delirium po té mocné ráně do lebky, ale měl jsem pocit, jako by ke mně les promlouval. Šustění listů a skřípění kroutících se větví se skládalo v jediný hlas; nemluvil řečí, které bych rozuměl, ale mluvil. Mé popletené chlapecké myslí to znělo jako uvítání, které však zanedlouho přehlušil Deckinův pozdrav.

Posadil jsem se a zůstal civět na obrovitého muže s hustým černým plnovousem a štíhlou ženou s měděnými vlasy spletenými do dlouhých úhledných copů. V mužových hustých vousech jsem zahlédl záblesk bílých zubů, když se usmál, a v očích se mu mísilo pobavení se zájmem. Žena se neusmála, ale neměla ani nelaskavou tvář. Od té doby jsem zjistil, že Lorine při našem prvním setkání nemohlo být víc než dvacet, ale už tenkrát z ní vyzařovalo cosi bezčasého a majestátního.

„Jak se jmenuješ, hochu?“ zeptal se vousáč a přistoupil blíž. Sehnul se, chytil mě za ramena, zvedl mě a postavil na nohy. Částečně za to

mohl přetrvávající zmatek v hlavě, částečně mě varoval nějaký niterný pud, ale každopádně jsem před ním neucukl, ani jsem se nepokusil utéct.

„A-Alwyn,“ vykoktal jsem a zamrkal, protože se mi při tom znovu otevřela rána na čele a do očí se mi začala řinout krev.

„Tak Alwyn, jo?“ Vousáč se trochu zašklebil, když mi palcem stíral krev z obočí. „To jméno ti dala matka, nebo otec?“

„Ty jsem neznal. Dal jsem si ho sám,“ odpověděl jsem. Strachy se mi rozbušilo srdce a pročistila hlava, protože jsem si uvědomil, že jsem se dvěma cizinci úplně sám v lese. „Bordelmajstr říkal, že máma umřela při porodu. A táta prej byl ošoust, co ji ošoustal, než zas odšustil někam jinam.“

Tehdy poprvé promluvila žena s měděnými vlasy, přistoupila k obrovitému muži a dřepala si. „Tenhle bordelmajstr má vsutku barvitý slovník,“ poznamenala. Moje chlapecké oči uhranutě sledovaly výraz její tváře, protože takový jsem do té doby nikdy neviděl: mísil se v něm soucit s ocelovým ostrím zlosti, byt' částečně zamaskovaným vřelým úsměvem. „A také prudkou povahu,“ dodala, načež vytáhla z rukávu vlněné tuniky kus hadru a přitiskla mi ho na čelo. „Řekla bych, že by zasloužil lekci v sebeovládání.“ Povytáhla jedno tenké obočí a podívala se na vousatého muže. „Souhlasíš, lásko?“

„Naprosto.“ Velký muž si přátelsky odfrkl a narovnal se v celé své výšce, takže jsem musel zaklonit hlavu, abych se mu podíval do očí. „Nejlepší bude, když dnes večer zajdeš k nám do tábora, Alwyne. V hrnci se vaří dva celí holubi a budeme potřebovat pomoct, abychom to všechno snědli.“

Sehnul se, aby mohl sevřít moji malou dlaň svou velkou tlapou, a žena mě vzala za druhou ruku. Šel jsem s nimi a necítil nejmenší potřebu utíkat; ostatně, kam bych asi utíkal? Z jedné noci v jejich táboře se pochopitelně stal týden a ten přešel v měsíce, během nichž jsem se naučil spoustu nových věcí. A také jsem poprvé ve svém krátkém životě nemusel každou hodinu trpět hladem a strachem, že přiletí další

nečekaná rána rákoskou. Když se z měsíců staly roky, temné vzpomínky na bordelmajstra sílily, a pak zase opadly, když jsem se s myšlenkami na pomstu svěřil Lorine, a ta mě mezi řečí zvesela informovala, že toho chlapa našli nedlouho po mém odchodu oběšeného na prahu vlastního bordelu. Život mě od té doby provedl mnoha roztodivnými stezkami, ale nikdy jsem se už nepřiblížil ke shluku chatrčí, kde jsem vyrostl, a ani teď nemám nejmenší chuť se tam vydat, protože už tam není nic k vidění a nikdo, koho bych toužil zabít.

„Hsst!“

Ostré štípnutí hozené větvičky, která se mi odrazila od nosu, zaplašilo vzpomínky a já se zašklebil na přísnou, odsuzující, zamračenou tvář Podkoního. „Vzbuď se, pohane,“ peskoval mě tiše, ale s obvyklou monotónní strohostí. „Jestli mi máš krýt záda, tak to dělej pořádně, Pohromu na tebe.“

Přeskupil jsem rysy ze zamračeného šklebu do co možná nejzářivějšího úsměvu, protože jsem věděl, že ho tím vytočím mnohem víc než jakýmkoliv odseknutím. Podkoní byl možná nejneobvyklejší zbojník, jaký se kdy potloukal po Shavinském hvozdu, protože to byl ten nejzbožnější a nejoddanější stoupenec Úmluvy mučedníků, jakého jsem kdy potkal. Na všechny své ničemné druhy hleděl s odporem, který plál soustavným jasným plamenem, ale nejjasněji plál v mém případě, snad proto, že jsem ho neúnavně přižívoval.

Zhluboka se nadechl, aby se zklidnil, a zamumlal pasáž ze svaté knihy, která se mu obvykle drala na rty, když jsem pokoušel jeho trpělivost. „Neboť je osudem pravých věřících strpět společnost hříšníků a rouhačů. Trpět znamená být očištěn před zraky serafilů.“ S tím se otočil na patě a pokračoval v opatrném postupu mezi stromy.

O pár mil dál jsme zastavili, abychom si odpočinuli. Sedli jsme si na kmen padlého jasanu a pustili se do svých přidělů nasoleného vepřového. Zima ještě nesevěřela les v pevném objetí, ale ve vzduchu už bylo cítit ostří, po němž brzy přijde chlad, který se zakousne do morku kostí. Pro mladíka s mými sklony měl život v lese mnoho

výhod, ale počasí mezi ně nepatřilo. V zimě bývalo tak chladno, až mráz zabíjel, a v létě člověka přiváděla k šílenství hejna komárů a rozličných brouků. Vždy jsem míval raději shovívavější, ale tuze krátká jara a podzimy.

„Slyšels někdy o rytíři jménem sir Ehlbert Bauldry?“ zeptal jsem se Podkoního při jídle. Mluvil jsem stejně tiše, jako když jsme předtím postupovali lesem.

„Neotravuj mě svými žvásty, pohane,“ zamručel Podkoní. Z nějakého neznámého důvodu si Podkoní oslovení „pohane“ nechával výlučně pro mě. Všichni ostatní byli prostě jenom hříšníci.

„Králuv šampion, co jsem tak slyšel,“ pokračoval jsem bezstarostně. „Napadlo mě, žes na něj ve svých vojáckých dobách mohl narazit.“

Bylo to cílené rýpnutí, protože jsem dobře věděl, jak je Podkoní na svou službu pod královskou standartou háklivý. Vlastně jsem se to dozvěděl z kázání, která z nedostatku jiného publika pronášel sám k sobě. Téměř každý večer chodil se zavřenýma očima v kruhu kolem svého ohně a chrlil nekonečný proud invektiv z mučednických svitků, prospěšovaný občas kajícnou zmínkou o některém z mnoha hříchů, jichž se ve svém barvitém životě dopustil. Nutno dodat, že přes všechnu tu kajícnost to dál táhl s jednou z nejnechvalněji proslulých loupežnických band v Shavinském hvozdu.

Minulé léto jsem viděl, jak sekerou rozťal strážnému hlavu vedví, bez sebemenšího zaváhání, bez jediné citace ze svatých knih. Byl stejně nehodný a krutý jako jakýkoliv jiný člen tlupy, ale přitom ani na okamžik neztrácel víru ve vlastní spásu. Už dávno jsem dospěl k závěru, že jeho víra je skálopevné přesvědčení šílence, a přestal jsem hloubat nad všemi těmi rozpory. Tedy kromě situací, kdy jsem se stal terčem jeho pokryteckých bludů.

Čekal jsem, že mě zase úsečně odbude, a tak mě překvapilo, když mi výraz jeho tváře prozradil, že skutečně zavzpomínal. Někteří by jeho rysy označili za pohledné, i když manický lesk, který se mu často usadil v očích, tento dojem spolehlivě vyvracel. Teď však vypadal

téměř normálně a jeho odpověď postrádala obvyklou dávku úsečnosti a odsuzování.

„Nebyl ještě šampionem, když jsem ho potkal,“ vyprávěl. „Byl to jen mladý rytíř ve službách krále Mathise, ale pochybuji, že by se už tehdy našel ve všech vévodstvích jediný bojovník, který by se mu vyrovnal. Na tak urostlého muže byl až... nepřírozeně rychlý. A to, jakou zkázu rozséval, být v řadách povstalců, mohli někteří považovat za hřích. Ale on se v tom nevyžíval jako jiní rytíři a nepodílel se ani na krutostech, jichž se dopouštěli na zajatcích. Když jsme naházeli mrtvé na hromady, s náležitou vážností poklekl a vyslechl snažné prosby ascendanta. Právý rytíř Úmluvy a koruny.“

To je dobře, že ho máš tak rád, blesklo mi hlavou, protože jsem si vzpomněl na Deckinův rozhovor s Lorine. Třeba se s ním brzy shledáš.

„A co sir Althus Levalle?“ vyptával jsem se. „O tom už jsi někdy slyšel?“

Podkoní najednou přimhouřil oči a já pochopil, že jsem se přepočítal. Ten chlap mohl být šílený jak opice po neštovicích, ale hloupý nebyl.

„Proč tě to tak zajímá, pohane?“ zeptal se a poposedl si, aby na mě viděl.

„Slyšel jsem o nich na cestě mluvit chlapy z Cordwainu,“ odpověděl jsem a pokrčil rameny. Dal jsem si záležet, aby to znělo nevzrušeně. „Z toho, co říkali, to vypadalo, že krátce předtím svedli nějakou bitvu.“

Pohled Podkoního nezměkl, dál mě provrtával očima, zjevně jsem probudil jeho instinkt pro odhalování prohřešků druhých. Následné otázky by mě bývaly donutily vymýšlet další a další vysvětlující lži. Přestože jsem se dokázal výtečně přetvařovat, na něj to zabíralo málokdy. Naštěstí mě zachránil slabý závan kouře, který nám do nosů zanesl lehký jižní vánek. Oba dva jsme současně zamrkali a okamžitě se příkrčili.

Na druhé straně mýtiny vyskočili na nohy i Pekař s Motouzem, oba vytáhli šíp z toulce a založili ho do tětiny. Jedině blázen mohl

rozdělat oheň v této části lesa. Stále ještě jsme se nacházeli hluboko na uznávaném území zbojnického krále a vévodovi vojáci a šerifové by se takhle nikdy neprozradili.

Podkoní zvedl ruku na znamení, že se nemáme hýbat, a sám zůstal chvíli nehnutě stát a se zavřenýma očima a rozšířenými nozdrami číchal. Nakonec otevřel oči a kývl k severozápadu, kde stromy nepatrně řídly. Zaujali jsme standardní průzkumné rozestavení, já šel pár kroků za Podkoním a lučištníci po stranách. Zápach kouře postupně sílil a zanedlouho jsme mezi větvemi zahlédli i jeho stoupající proužky. A potom přišly hlasy. Byly slabé a zněly divně, nepoznával jsem jednotlivá slova, ale vedly nás lépe než maják.

Po dalších padesáti krocích už byly tak hlasité, že jsem dokázal říct, že hovoří cizím jazykem, který neznám. Vrhł jsem na Podkoního nechápavý pohled a on udělal kyselý obličej a pantomimicky mi naznačil: „Ascarlani.“

Zastavil se a trhl hlavou k rozložitému kmeni letitého tisu pár kroků před námi. Lezl napřed a já šplhal po křivolakých větvích za ním s lehkostí osvojenou roky nezbytné praxe. Šest metrů nad zemí se nám otevřel pohled na tábořiště. Bez potíží jsem určil zdroj kouře, hromadu navršeného dříví, z níž do vzduchu unikal hustý světle šedý dým. Lidi kolem ohně jsem skrz baldachýn listí a větví viděl jen neztetelně, ale odhadoval jsem, že jich tam je asi tucet. Dva mezi nimi vynikali, protože bez přestání přecházeli kouřem sem a tam. Vysoký tón jejich hlasů mi prozradil, že se ostře hádají, i když slova tvořila jen nesrozumitelná změt měkkých samohlásek a drsných zvolání.

„Tušíš, o čem se baví?“ zašeptal jsem na Podkoního.

„Nehodlám se špinit heretickou mluvou,“ zamumlal a nespouštěl tábor z očí. „Ale jsou to divoši ze severu, to je jasné.“ Stočil pohled ke mně. „Najdi Deckina. A pověz mu, že tu máme narušitele.“

TŘETÍ KAPITOLA

Než Deckin nakráčel do tábora narušitelů, nechal ho obklíčit. Tiše a zkušeně rychle vytvořila tlupa zužující se kruh, který pokrýval všechny únikové cesty. Nenarazili jsme na žádné strážce ani hlídky, které by mohly ostatní varovat před naším příchodem, a mně blesklo hlavou, co jsou asi ti narušitelé za bezelstné ignoranty. Copak nevěděli, kde jsou?

Stačil jediný pohled na Deckinovu rozložitou postavu, jak vychází z lesa, a hádka, která pokračovala celou dobu, co jsme zavírali past, rázem utichla. Lorine kráčela po jeho pravici, Raith nalevo a Honec, jenž se vždy snažil, aby si ho Deckin všiml, kousek za nimi. Já spolu s ostatními vytvořil smyčku na okraji malé mýtiny, kde se ta podivná sebranka utábořila. Napočítal jsem jich dvanáct, osm mužů a čtyři ženy. Při výpadech do měst na pobřeží jsem už potkal pár lidí z Fjord Geldu, což bylo nejsevernější albermainské vévodství, které jeden z předků krále Tomase dobyl na Ascarlanech. Tihle se jim dost podobali, byli o palec dva vyšší než obyvatelé jižních vévodství, měli bledou pleť a plavé nebo světle hnědé vlasy. A také měli všichni zbroj a zbraně, byť dost ubohé. Na opascích jim visely menší či větší seker a mnozí měli na sobě kožené tuniky zdobené železnými pláty. Moje oči odhalily na těch tunikách mnoho trhlin a skvrn a v jejich tvářích směs potu, špíny a krve, jakou obvykle najdete u těch, kdo přežili násilný střet.

Jen jeden měl meč. Byl z nich nejvyšší, hřívu plavých vlasů si spléтал do copů, ale pár se mu jich uvolnilo, takže vypadal, jako by

měl na hlavě rozfoukanou kupku sena. Ve tváři měl podobně divoký výraz, třeštil oči, nemrkal a s lehce pootevřenou pusou zíral na Deckina. Nenašel jsem v jeho rysech ani náznak strachu, jen téměř manickou úlevu. Život zbojníka vás brzy naučí poznávat, kdy setkání proběhne přátelsky a kdy se zvrhne v násilí. Pohled do severanovy tváře mě nenechal na pochybách, jakým směrem se budou události vyvíjet.

Po levici rozcuchaného šermíře stála dívka s vlasy o něco zlatavějšího odstínu. Odhadoval jsem, že jí může být přibližně jako mně, ačkoliv nepřítomnost jizev pod špínou na tváři prozrazovala mnohem pohodlnější dospívání. Z celé skupiny byla nejméně vyzbrojená, za pasem jí trčela jen dýka s dlouhou čepelí a oblečení sice vypadalo odolně, ale nebylo nijak vyztužené. Bojácný pohled, který vrhla na Deckina, a rozšířené zorničky, když přelétla pohledem zbytek tlupy, naznačoval, že je také výrazně rozumnější než její společník.

Deckin nic neříkal, zastavil se deset kroků od šermíře a založil si ruce na prsou. Lesní vzduch houstl, zatímco severan poučil hladové oči na mohutného cizince a Deckin si ho se zájmem prohlížel. Nakonec šermíř promluvil. Vychrlil ze sebe chraplavý příval slov ve vlastním jazyce a doprovodil jej vydatnou sprškou slin. Při tom výlevu se přikrčil, zaujal bojové postavení a rukou sklouzl k jílci meče. Dívka také promluvila, o nic srozumitelněji než muž, ale slabým, roztřeseným hlasem, který zněl jako zoufalé varování vyděšené duše. Zbytek skupiny si vyměňoval nejisté pohledy a všiml jsem si, jak se násady seker zaleskly potem, když je pevněji stiskly nervózní ruce.

Při šermířových slovech Deckin zacukal plnovousem a zamračil se. „Gerthe!“ zavolal a ohlédl se přes rameno po nejzdatnější lingvistce naší tlupy. Gerthe byla děvče obdařené mnoha talenty, často drahými a svou povahou tělesnými, ale jejích jazykových schopností si Deckin cenil nejvíc. Řemeslu se vyučila v přístavech na shavinském pobřeží, a tak uměla plynně hovořit sedmi různými jazyky a základní konverzaci zvládla v šesti dalších.

„Ascarlan?“ zeptal se Deckin, když k němu přiběhla.

Gerthe důrazně přikývla. „Z jižních geltů, myslím.“

„A co říká?“

Gerthina obvykle veselá tvář se stáhla do váhavé grimasy, očima vyděšeně těkala mezi Deckinem a šermířem. „To... nebylo to nic pěkného, Deckine,“ odpověděla.

„Tak ven s tím.“

Gerthe si odkašlala, aby zamaskovala třas v hlase, a co možná nejsušším tónem přeložila šermířova slova. „Co za špínu to přichází? Přišels žebrot, nebo krást? V každém případě ti můžu nabídnout jedinou smrt.“

Deckin se krátce zachechtal, čímž dal svolení zbytku bandy, aby se přidala. Všeobecné veselí přimělo seveřany pevněji se semknout, jenom šermíř si je očividně vyložil jako urážku své mužné důstojnosti. Opět něco zachrčel a vytáhl meč z pochvy, zamával jím na Deckina a potom s ním opsal široký oblouk. Jeho chraplavý a pronikavý hlas zněl v tu chvíli téměř komicky.

„Jen se smějte, vy bezcenní lotři,“ překládala svědomitě Gerthe. „Jen se smějte, zatímco vás já, Skeinweld, Meč Altvarů, pošlu do hrobu!“

To přirozeně vyvolalo ještě větší výbuch veselí a posměchu, což na oplátku seveřana vytočilo tak, že ve tváři celý zbrunátněl. Všichni však rázem ztichli, když Deckin zvedl ruku. Úsměv byl ten tam a v přimhouřených očích se objevil pohled, který jsme všichni dobře znali. Ať se stane cokoliv, vtipné to určitě nebude.

Střelil pohledem po Gerthe a poručil jí: „Řekni tomu pošetilému hlupákovi, že je bez dovolení v mém lese. Řekni mu, že si jako poplatek za vstup vezmu ten pěkný meč, s nímž očividně vůbec neumí zacházet. Potom mu zaručím bezpečný průchod na pobřeží, kde může se svými přáteli nastoupit na loď a pakovat se domů.“

To byla neobvykle velkorysá nabídka. Deckin byl k narušitelům svého teritoria málokdy tak shovívavý. Ascarlan však přeložená slova

téměř nevnímal. Když Gerthe domluvila, zatvářil se téměř dychtivě a naznačil Deckinovi, ať jde blíž. Deckin se přiblížil na vzdálenost pár kroků a z Ascarlanových úst se vyřinula další slova. Seveřan teď mluvil tišeji a jeho rty se pohybovaly rychleji.

„Další urážky?“ zeptal se Deckin Gerthe.

„Modlitby,“ odpověděla, rysy jí ztuhly a spolu s Lorine a ostatními couvla o pár kroků. „Píseň smrti pro Altvary.“

Deckinovi přelétl přes tvář stín, bylo to tak rychlé, že jsem nedokázal přečíst emoci za ním. Nejdřív mě napadlo, že je to pohrdání, ale dnes bych ji vykládal spíš jako směsici smutku a lítosti. Vzápětí byla každopádně pryč a její místo zaujal obvyklý tvrdý, soustředěný pohled. Postavil se čelem k Ascarlanovi a zvedl holé ruce, protože sekeru nechal viset na opasku.

„Tak co?“ zeptal se.

Šermíř ještě chvíli šeptal modlitby, a potom s mečem v obou rukách mohutně zařval a vyrazil vpřed. Jak jsem čekal, vmžiku bylo po všem. Deckin měl pravdu, i já jsem poznal, že Ascarlan není skutečný šermíř. Meč svíral příliš pevně a měl bídnou rovnováhu. Zaútočil zbytečně moc rychle a nenechal si prostor na úhybný manévry. Deckin mrštně odtančil z dosahu čepele, omotal obě paže seveřanovi kolem krku a strhl jej na zem. Potom s hlasitým heknutím trhl rukama a já uslyšel silné křupnutí, jak Ascarlanovi zlomil krční páteř.

Tělo sebou ještě škubalo a Deckin už se zvedl a zadíval se na zbylé seveřany. Pár otevřeně oplakávalo smrt svého krajana, ale většina jenom v hrůze zírala. Jedinou výjimkou byla zlatovlasá dívka, jíž se při pohledu na šermířovy smrtelné křeče ve tváři zračilo jen unavené zklamání. Když sebou docukal, vytáhla od opasku dlouhou dýku a hodila ji na zem. Rozhlédla se po svých společnících a měkkou ascarlanštinou jim cosi řekla. Rychle následovali jejího příkladu a Deckinovi se za chvíli nakupila u nohou neuspořádaná hromádka seker a sekyrek.

„Myslím, že pro dnešek už jsme urazili dost velký kus cesty,“ prohlásil Deckin a sehnul se, aby vyprostil meč z bezvládné ruky mrtvého seveřana. Vypadal jinak než zbraně používané v albermainských vévodstvích, měl širší čepel a kratší jílec, přizpůsobený pro jednoruční úchop.

„Gerthe,“ pokračoval, „zeptej se našich hostů, zda by se k nám nepřipojili na večeri. Ráno si mohou vzít své zbraně a pokračovat v cestě, mýtné zaplatili krví.“ Odmlčel se a zamžoural na ostří meče, na němž se právě zatřpytilo sluneční světlo, potom uznale zabručel a s úsměvem dodal: „A ocelí.“

Večer mě Deckin pozval na večeri ke svému ohni. Byli tam i Raith, Lorine, Gerthe a severská dívka. Zahlédl jsem, jak se v šeru za kruhem ohně potuluje Honec, světlo dopadalo na jeho zamračenou tvář a oči, které mě zlostně propalovaly. Na oplátku jsem jeho směrem zvedl v přípitku pohár s pivem a zářivě se na něj usmál. Za to jsem si vysloužil očekávanou odměnu v podobě ještě temnějšího šklebu, načež zavrčel a vztekle odkráčel do tmy. Mezi stromy jsem zpozoroval i méně hřmotnou postavu, v jejíchž hladových očích se odráželo světlo ohně. Ale zatímco Honcův zlověstný pohled provrtával mě, Erchel věnoval veškerou pozornost našemu zlatovlasému hostu.

Při jídle zasypal Deckin dívku otázkami. Choval se k ní jako přátelský hostitel k vítanému hostu, ale děvče bylo očividně dost chytré na to, aby si uvědomovalo své skutečné postavení. Většinu času dívka klopila hlavu a jen málokdy odtrhla oči od ohně, a když, tak jen po svých hostitelích střílila znepokojeným pohledem. Ostatní seveřané se mačkali kolem sousedního ohně. Z toho místa v srdci tábora by byl jakýkoliv pokus o útek naprosto zbytečný a velice nebezpečný.

„Berrine,“ odpověděla dívka, když jí Gerthe přeložila Deckinovu otázku, jak se jmenuje. Odpovídala krátce a bez intonace, ať už ze strachu, že někoho urazí, nebo ve snaze moc neprozradit.

„Berrine,“ zopakoval Deckin. „To jméno má příjemný zvuk. Co znamená?“

„Dcera moře,“ odpověděla Gerthe. „Mezi Ascarlany je běžné všechno spojovat s mořem. Zdá se, že se o něm nějak zmiňují snad všechny jejich písně a příběhy..“

„Jenom její slova, buď tak hodná, Gerthe,“ přerušila ji Lorine. Mile se na ni usmála, když se Gerthe zakoktala a zmlkla. „Myslím, že bychom si všichni rádi poslechli příběh o tom, jak se tady ona a její přátelé vlastně ocitli.“

Všiml jsem si, jak ascarlanská dívka při těch slovech stiskla rty. Byl to jen nepatrný pohyb, jenž nikdo jiný nepostřehl, ale prozradil mi něco velmi cenného. Pozorně jsem sledoval její tvář, když Gerthe překládala Lorininu žádost. Odpověděla stejně úsečně jako na všechny předchozí otázky. V jejím hlase jsem však zachytil trpký podtón, který bych později v životě dokázal zařadit jako střet mladistvého idealismu se zkušeností.

„Pochází z Aldivir Geldu, nejjihnější provincie země, jíž vládnou královny sestry z Ascarlie,“ překládala Gerthe Berrinino líčení. „Ona a její přátelé patří k čemusi, čemu se říká *Skard-ryken*.“ Při několika následujících větách Gerthe nechápavě nakřčila čelo. „Nejsem si jistá, co přesně to je, ale *skard* znamená sekera a *ryke* je něco jako prosebník nebo kněz.“

Dobře to maskovala, ale při tom překladu se Berrinina ústa zkřivila do maličké opovržlivé křivky. Opět jsem se rozhodl, že se o své zjištění s nikým nepodělím.

„Fanatici,“ dovtípil se Deckin. „Válečníci holdující Altvarům, ascarlanským bohům.“

„Myslím, že ano,“ souhlasila Gerthe a její nejistý výraz se začal rozplývat. Berrine pokračovala: „Před několika měsíci přišel muž zpoza moře, posel muže, jenž se nazýval Pravým králem Jižních zemí.“

„Pretendent,“ dovtípila se Lorine. „Takže usiluje o spojenectví s královnami sestrami.“

„Říká, že ho královny odmítly přijmout,“ přeložila chvíli nato Gerthe. „Ale směl hovořit s každým, kdo mu byl ochoten naslouchat.“

Sliboval velké věci udatným válečníkům, kteří by šli bojovat proti nenáviděným jižanům. A nejen zlato — země ve Fjord Geldu, který se měl vrátit královnám sestřám, až Pretendent usedne na trůn.“

Deckin si posměšně odfrkl. „Ona a všechna tahle mláďata té hovadině uvěřili, že?“

„Říká, že znovuzískání Fjord Geldu je pro *Skard-ryken* posvátným posláním. Za to bojovali. Zlato je vůbec nezajímalo.“

„A to je škoda,“ poznamenal Deckin a věnoval Berrine soucitný úsměv. „Protože ho budou potřebovat, jestli si chtějí koupit zpáteční cestu domů. Chci slyšet o té bitvě. Jak těžkou porážku Pretendent utrpěl?“

Tvář Ascarlanky při odpovědi na tu otázku potemněla, z tónu jejích úsečných slov sálal vztek. „Říká, že ztratil sotva dva tucty mužů, tedy ze svého vlastního vojska,“ vysvětlila Gerthe. „Podle toho, co říká, se Pretendent doslechl o blížící se královské kompanii a strhl tábor, než stačila zaútočit. Ascarlané je zadrželi, dokud většina Pretendentova vojska neunikla. Tihle lidé jako jediní přežili. Utíkali před královými vojáky několik dní.“

Všiml jsem si, jak Deckin vrhl směrem k Lorine krátký samolibý pohled, než se otočil zpět k severance. „To mě ani moc nepřekvapuje. Soudě podle toho hlupáka s mečem, neporadili by si tihle *Skard-ryken* ani s lejnem posetým mouchami. To jí ale neříkej,“ zarazil Gerthe unaveně, když začala jeho slova překládat.

Deckin stočil pohled z dívky na mě a povytáhl obočí. „Tak co, Alwyne, lže ta fanatická uctíváčka falešných bohů, nebo nelže?“

Udělalo na mě dojem, jak Berrine unesla tíhu mého soustředěného pohledu a dokázala zachovat neutrální, mírně nechápavý výraz. Určitě ostatní přesvědčila, že nemá ani tušení, že ji moje následující slova mohou stát život. V posledních měsících se Deckin čím dál častěji spoléhal na mou schopnost odhalit nepravdy, což byl dar, který připisoval mým přespříliš pozorným očím a tuze zaměstnanému mozku. Nebyly to žádné čáry, jenom instinktivní schopnost vycítit

faleš z hlasového projevu a výrazu tváře. Nebyl jsem neomylný, což mělo nešťastné následky pro nepřesvědčivě pravdomluvné. Ale častěji jsem měl pravdu, než jsem se mýlil, tedy aspoň doufám.

Pravděpodobně bych si trochu vylepšil postavení v tlupě, kdybych pověděl všechno, co jsem vyčetl Berrine z tváře, ale rozhodl jsem se to neudělat. Otočil jsem se k Deckinovi a zavrtěl hlavou. „Jestli lže, dělá to velmi dobře.“

Deckin sjel očima k Raithovi. Caerith se na děvče za celou dobu ani nepodíval a nedával ani najevo zvláštní zájem o to, co vykládá. Místo toho zíral do ohně a žmoulal jeden z talismanů na svém náhrdelníku — vraní lebku s jakýmsi maličkým vyleptaným nápisem. Zvedl oči, nepatrně na Deckina kývl, a pokračoval v civění do ohně. Všiml jsem si, jak se Lorine při té nehlasné rozpravě zavrtěla. Už dříve jsem vytušil, jak nerada vidí, že se Deckin očividně velice spoléhá na Raithovu údajnou moudrost. Žít jako zbojník byla jedna věc, ale takový heretik přitahoval odsouzení Úmluvy i zákona. A tak silná nepřítelů oficiálních míst mohla být nebezpečná i pro zbojnického krále.

„Poděkuj jí za upřímnost,“ řekl Deckin Gerthe a naklonil hlavu ke straně na znamení, že audience skončila. „Zítرا ráno mohou všichni svobodně odejít, jak jsem řekl. Dej jí jména pašeráckých kapitánů, kteří by je mohli odvézt domů, ale varuj ji, že cena bude vysoká.“

Gerthe se chystala Berrine vyprovodit, když vtom Deckin zabručel, aby ještě počkala. „Za tohle by mohli dostat slušnou cenu,“ prohlásil a zvedl meč, který sebral zabitému Ascarlanovi. „Odměna za její upřímnost. Beztak jsem nikdy neměl pro meče upotřebení.“ Hodil zbraň překvapené Berrine. Chytila ji za pochvu a málem jí vyklouzla, načež si ji přitiskla na prsa.

Když Gerthe s Berrine odcházely, Deckin mlčel a tvářil se, že na sobě necítí tíhu Lorinina pohledu. Zariskoval jsem a pozorněji se jí zadíval do tváře. Spatřil jsem znepokojení smísené s očekáváním, emoce, které se rozhodla neskryvat. Bylo mi jasné, že se ten večer událo něco důležitého. Berrinino líčení potvrdilo Deckinovu domněnku,

že válka s Pretendentem ani zdaleka neskončila, a to znamenalo, že plány nezmění. A nade vši pochybnost se nic z toho Lorine nelíbilo.

„Když je Pretendent stále volný,“ promluvila, když se Deckinovo mlčení protahovalo, „bude se kraj kolem Ambrisiside hemžit hlídkami.“

„Budou tam vojáci,“ připustil trochu roztržitě Deckin. „Ale hádám, že většina Althusových jezdců bude nahánět Pretendenta, ať už utekl kamkoliv. Pěší oddíly zůstanou na místě, dokud vévodu neodsoudí. Neměj obavy, lásko.“ Do jeho tónu se vloudilo nepatrné ostří, a když střelil pohledem po Lorine, byl v jeho očích jasný příkaz.

„Vyřídte všem, ať si pořádně odpočinou,“ prohlásil, když se zvedl a rozhlédl se kolem. „Zítرا nás čeká dlouhá cesta, cílem je hrad Ambris, jestli jste to ještě neuhádli.“

Otočil se a odešel do šera. Připadalo mi zajímavé, že se ho Lorine ani nepokusila následovat. Místo toho vrhla tvrdý, vyčítavý pohled na Raitha. „Jestli jsou ty tvoje cetky tak mocné,“ ucedila, „tak jak je možné, že ho před touhle cestou nevarovaly?“

Caerith dál věnoval veškerou pozornost tančícím plamenům a dál žmoulal v prstech vraní lebku. „Po některých cestách je třeba kráčet,“ odpověděl a jeho zpěvavý hlas zněl trochu zasněně, což mě přivedlo k myšlence, jestli jí zkraje večera nezapálil dýmku. „Bez ohledu na veškerá varování.“

Lorine ohrnula rty a pohrdavě si odfrkla. „Ve své době jsem znala pár takových, jako jsi ty. Pokoutní prodavači cetek a amuletů, kteří si nechávají platit za to, že počestným lidem vykládají lži, které chtějí slyšet. Všechno jsou to kraviny.“

„Já si za nic platit nenechávám, беру si jen to, co mi jako členovi této tlupy náleží,“ opáčil Raith stále nevzrušeným tónem, ale konečně se obtěžoval vrátit jí upřený pohled. „A mohla bys mi laskavě říct, kde tady najdu počestné lidi?“

Lorine zvedla ze země plášť a vstala od ohně, ve tváři se jí zračila neskrývaná averze. „Naser si, heretiku zavšivená,“ zasyčela na Caeritha, načež zpražila pohledem mě. „Slyšels Deckina. Běž spát.“

Díval jsem se, jak nakvašeně odchází do noci, schválně opačným směrem, než šel Deckin. Ze sporu mezi těmi dvěma na mě šla úzkost, protože to byl velice vzácný jev.

„Každý jde svou cestou, každý potká svůj osud.“

Otočil jsem se k Raithovi a zjistil, že už zase zamyšleně hledí do ohně. Teď už však nedržel mezi prsty vraní lebku, ale v pěsti mačkal celý náhrdelník. Tvářil se stále stejně klidně a vyrovnaně, ale všiml jsem si, jak se mu pěst chvěje a že mu mezi sevřenými prsty prosakují pramínky krve.

Ten pohled mě fascinoval, ale zároveň nesnesitelně odpuzoval. Vycoval jsem od ohně a vytratil se do tmy. Říkal jsem si, že bude lepší se neloučit.

Když jsem se ukládal ke spánku v dutině kmene prastarého dubu jen pár kroků od místa, kde se k sobě choulili zbylí Ascarlané, změřila si mě Berrine s neskryvanou podezíravostí.

„Příjemná a suchá noc,“ nadhodil jsem a rozvinul jsem svůj spací vak z kožešinou podšitých dek. „Aspoň za něco můžeme být vděční.“

Neodpověděla, jen se dál s nezměněným výrazem dívala, jak se uvelebují na svém místě. Její společníci, patrně z čirého vyčerpání, tvrdě spali, a někteří dokonce chrápali, což byl v naší společnosti velmi zvláštní zvuk. Chrápající zbojníci nemají v lese dlouhou životnost a pud sebezáchovy obvykle tělo rychle chrápat odnaučí.

Opřel jsem se zády o kmen dubu a začal si pohazovat kamenem. Sebral jsem ho ze země, když jsem odcházel od Raithova ohně, byl to malý plochý kámen s příhodně ostrými hranami. Berrine přimhouřila oči a sledovala, jak kámen stoupá a klesá. Seděla na zemi, meč opřený o rameno a paže ovinuté kolem jeho pochvy. Musela být unavená, ale pohled měla soustředěný a hlava jí neklesala. Tušil jsem, že jestli usne, nebude chrápat.

Přestal jsem si s kamenem házet. Z okolních ohňů zbyly jen doutnající uhlíky ve tmě. Chvilí nato se lesem začala rozléhat noční píseň

vrzajících větví, šustícího listí a občasného zacupitání a zaškrabání neviditelných tvorů. Museli jste mít hodně cvičené ucho, abyste v tom všem odhalili jediný nepatřičný zvuk — tiché skřípění zlomených stonků kapradin o zem. Moje ucho bylo naštěstí velmi zkušené.

Počkal jsem, dokud se pár kroků napravo ode mě nezahoupalo pár mladých stromků. Byl to nepatrný pohyb, ale proti směru, kterým vanul vítr. Švihl jsem rukou a vrhl kámen, uslyšel jsem plesknutí, jak zasáhl kůži, následované vyjeknutím a krátkým, rychle spolknutým výbuchem vulgarit.

„Vypadni, Erchele,“ zavrčel jsem tvrdě a rozhodně. Při těch slovech jsem tasil nůž a věděl, že i v chabém měsíčním světle postřehne jeho lesk.

To byla nejnebezpečnější chvíle, moment, kdy se v Erchelovi pralo zvířecí nutkání s pudem sebezáchovy. Mohl tasit vlastní zbraň a vrhnout se na mě, ale následná potyčka by vzbudila tábor, nemluvě o Deckinově vzteku. A navíc, kdyby došlo na nože, mohl zvítězit kterýkoliv z nás.

Něco mezi zasténáním a rozmrzelým zabručením ze tmy mi prozradilo, že přinejmenším pro dnešek Erchelův zdravý rozum převážil nad jeho pudy. Krátké ticho, a potom jsem zahlédl jeho protáhlý stín, jak se míhá mezi stromy. Napadlo mě, jestli bude i ráno platit, že nemá ve zvyku si nějak hýčkat křivdy. Připravil jsem ho totiž o velmi cennou trofej. Erchel by si zprznění panny jako Berrine nepochybně velice užil. I když jsem pochyboval, že by pro něj byla nějak snadnou kořistí.

„Už se nevrátí,“ ujistil jsem ji.

V Berrinině tváři, ze čtvrtiny zalité měsíčním svitem, který pronikl lesním baldachýnem, se teď zračil výrazně větší strach. Když neodpověděla, pokrčil jsem rameny, lehl si na kožešinu a přikryl se dekou. Věděl jsem, že přes veškeré vzrušení toho dne usnu rychle, protože zbojníci se rychle naučí odpočívat, kdykoliv se jim naskytne příležitost.

Do mysli se mi začaly vkrádat první výhonky spánku, když Berri-
ne najednou promluvila. „Co chtěl?“ zašeptala s přízvukem, ale úplně
čistě albermainsky.

S povzdechem jsem se posadil a zjistil, že se mezitím příkadla
o něco blíž. A že stále pevně tiskne k hrudi meč. „Co myslíš, že chtěl?“
zeptal jsem se.

Střelila pohledem do okolní tmy a lehce se otřásla. Bylo mi jasné,
že tu noc ještě dlouho nezamhouří oka. „Mé díky,“ vydechla. „Ale
jestli očekáváš odměnu...“ Ztichla, když jsem se tiše zasmál, a při po-
hledu na strach v její tváři mě veselí rychle přešlo.

„Jako odměnu bych ocenil nějaké informace,“ odpověděl jsem.
„Jsi-li ochotná se o ně podělit. Mluvíš albermainsky plyněji než
Ascarlané a podle přízvuku jsi z Fjord Geldu. Ty k nim nepatříš, vid?“

„V žilách mi koluje ascarlanská krev,“ ohradila se důrazně. „Jako
všem lidem z Fjord Geldu bez ohledu na to, jakému jižanskému králi
se musíme klanět.“ Při těch slovech se jí maličko zadrhl hlas. Když
potom promluvila, znělo to naučeně, jako by recitovala svaté písmo.
„Jsou tací, kteří se drží starých zvyků z dob před tím, než byl Geld
ukraden, než jsme se svou slabostí zostudili v očích Altvarů a naši
krev znečistily jižanské zvyky a falešná víra.“

Všiml jsem si, jak při řeči zarývá prsty do pochvy meče, jako kdyby
se snažila načerpat víru z oceli uvnitř. Věděl jsem, že je své víře stejně
oddaná jako Podkoní té své, byť jí nedávné události silně otřásly.

„Tvůj přítel,“ řekl jsem a pohodil hlavou směrem k meči, „ten, co
se rozháněl tímhle. Chtěl umřít, že ano?“

Sklonila hlavu a já zaslechl, jak ztěžka polkla smutek. „Skeinweld,“
zamumlala. „Měl srdce pravého ascarlanského válečníka, ale s mečem
uměl jako obchodník s vlnou. Jeho otec s ní obchodoval, abys věděl,
na pobřeží Aldvir Geldu, kde panuje větší klid než v ostatních částech
Ascarlie. Ale právě tam se zrodili *Skard-ryken*, mezi mladými, ale pra-
vými syny a dcerami Ascarlie. A právě do Aldvir Geldu jsem uprchla,
když už jsem nedokázala déle snášet, že moje rodina vyznává víru

kultu mrtvých. Tam jsem poznala Skeinwelda a našla své pravé poslání u *Skard-ryken*. Tam jsme vyslechli slova vyslance Pravého krále.“

Odmlčela se a trpce vzdychla. „Mysleli jsme si, že přišel náš čas. Budeme za něj bojovat a vybojujeme svobodu Geldu. Ale válka není taková, jak ji vykreslují ságy. Válka je strádání mezi lumpy s těmi nejhoršími návyky. Válka je klam a vraždění.“

Nepobízela jsem ji, uměl jsem poznat, když měli lidé něco na srdci. Jsou věci, jež lidé řeknou radši cizinci než komukoliv ze svých přátel a rodinných příslušníků, protože na názoru cizince pramálo záleží.

„Tohle,“ řekla Lorine a pohládila pochvu, „byl meč Skeinweldova děda, jenž s ním kdysi bojoval proti jižanskému vojsku. Zemřel s tímhle v ruce, čímž si vysloužil místo mezi mocnými pány a paními v Nekonečných síních. Skeinweld chtěl předka napodobit, stát se hrdinou, o jakém se vypráví tolik příběhů. Ale když došlo k boji...“

Přes tvář jí přeběhly stíny s tím, jak zase sklonila hlavu. Tentokrát jsem věděl, že je třeba ji trochu pobídnout. „Utekl,“ dodal jsem.

„Všichni jsme utekli.“ Zvedla hlavu a tence, nevesele se zasmála. Oči měla jasné a vlhké. „My všichni potomci Altvarů, *Skard-ryken*. Utekli jsme.“

„Takže ho k tomu dohnala hanba.“

Do jejího hlasu se vkradla směsice úžasu a strachu, zněla jako člověk, který si vybavuje zlý sen. „Myslím, že za to mohl pohled na toho netvora, kterého proti nám poslali, obrovitého muže v oceli, který kosil muže Pravého krále, jako by oni byli obilí a on větrný vír. Na hlavě měl přílbu s rudým plamenem, který jako by plál, když bojoval. Viděla jsem, jak před hněvem toho netvora uprchli i odvážnější válečníci, než jsme my. Tak proč bychom neutekli? Jakmile jsme se ocitli v hlubokém lese, jakmile strach vyprchal, nastoupilo na jeho místo zahanbení. Skeinweld běsnil, spílal nám, spílal mně, vyčítal nám, že jsme ho nakazili svou zbabělostí. Ve skutečnosti to byl on, kdo jako první vzal do zaječích, a dobře to věděl. Kdybys nepřišel ty a tví přátelé, ukončil by to sám, provazem, nebo mečem.“

„Nikdy nevíš, jaký kdo doopravdy je, dokud nezačne vzduchem létat železo,“ zamumlal jsem. Byla to jedna z moudrostí, o níž se se mnou Deckin podělil krátce poté, co jsem se přidal k jeho tlupě. Dva zbojníci se rozhodli vyřešit spor soubojem na nože, jeden utrpěl řeznou ránu na paži a utekl do lesa. Večer se vrátil a zahanbení maskoval nucenou žoviálností a tvrzením, že je tím záležitost vyřešená. Deckin ho uvítal zpátky vřelým objetím, načež mu rozdrtil lebku jedinou ranou své sekery.

Všichni lidé jsou tak trochu zbabělci, řekl mi, když jsem vyjeveně zíral na mrtvolu, kterou dva muži táhli pryč. Ale chlap, který uteče hned po prvním šrámu, je mi k ničemu. Dvě rány znamenají, že je chytrý, tři, že je paličatý. Sklonil se a tkl mi zakrváceným konečkem prstu na nos. Pamatuji si to, mladý Alwyne.

„Nejsem válečnice,“ pokračovala Berrine a zaplašila mou vzpomínku. Sklonila hlavu a zadívala se mi do očí, hřbetem ruky si naštvane utřela slzy. „Teď už to vím. Kvůli jižanské výchově jsem moc slabá, kvůli vašim zvykům moc měkká. Musím přijít na to, jak bych mohla Altvarům sloužit jinak. Královny sestry vrátí bohy do Fjord Geldu a vyléčí nákazu vaší Úmluvy. Bylo to předpovězeno.“

Oči se jí náhle zaleskly horečným zápalem a mně ze rtů mimoděk uniklo zklamané zasténání. Upřímností si mě získala, ale to zatvrzelé vyvolávání bohů mi něco bolestivě připomnělo. Byla stejná jako Podkoní, jenom drmolila text jiné svaté knihy.

„Pravověrná, co?“ povzdechl jsem si a zavrtal se zpátky do dek. „A kdo to předpověděl, že se tak ptám? Nějaký špinou obalený poustevník, co roky hladověl v jeskyni, aby si přivolal vidění? Obvykle to tak bývá.“

„I lodě Altvarů přeplyjí přes moře a sežhnou znesvětila plamenem. Co bylo ukradeno, bude získáno zpět. Co bylo zabito, bude pomstěno.“ Vítězoslavně zvedla hlavu. „Tak praví *Altvar-Rendí*, nejposvátnější ze všech textů.“

„Stará slova na starém papíře.“ Zívln jsem a zavřel oči. „Nezastavily tě, když jsi chtěla utéct z boje. Nezastaví tě, ani když budeš chtít utéct z toho dalšího.“

Mysl mi začínal halit spánek a ona opět promluvila, jednotvárně a ascarlansky, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu se mi ta slova vryla do paměti tak, že si je ještě dnes vybavím. Uplynulé roky mi umožnily osvojit si znalost několika jazyků a ascarlanština je jedním z nich. Víím tedy, že tehdy citovala z *Altvar-Rendi*, sbírky mýtů a legend, které tvoří základ ascarlanké víry.

„Tak pravil Ulthnir, otec Altvarů: Každá bitva je jako výheň a každá duše, která přežije její žár, z ní vyjde posílena.“

Události dlouhého a zajímavého života mě přivedly k závěru, že si Ulthnir, jako spousta jiných bohů, cínal pentli.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Berrine a její přátelé odešli dřív, než jsem se probudil. Deckin jako vždy dodržel slovo a za úsvitu je bez dalších podmínek nechal odejít na pobřeží. Dokonce jim na cestu přibalil i pár pytlů zrní, aby měli po cestě co jíst. Podkonímu se přirozeně vůbec nelíbilo, že se heretickým seveřanům dostalo jakékoliv pomoci, a když jsme opět vyrazili na sever, musel jsem si na to téma vyslechnout dlouhou litanii.

„Všichni, kdo uzavrou svá srdce učení mučedníků a milosrdenství serafilů, budou za svou zradu trpět v tomto světě i v tom příštím,“ vykládal mi při jedné zastávce. „Protože svým hříšným životem přibližují příchod Druhé pohromy pro nás pro všechny.“

Postoupili jsme do vyšších poloh Shavinského hvozdu, kde stro-
my začínaly řídnout a vytvářely široké paseky, kterým bylo lepší se vyhnout. Zastavili jsme na okraji jedné takové mýtiny, kde uprostřed květinové louky rostla osamocená jabloň. Dokonce i na konci podzimu to byl příjemný pohled. Tedy ne že by si Podkoní všiml.

„Odneseš si z toho ponaučení, mladý nevděčníku.“ V posledních dnech „nevděčník“ nahradil „pohana“, když mě Podkoní oslovoval přímo. Tušil jsem, že je to důsledek mého zatvrzelého odporu vůči ponaučením, která se mi jako můj samozvaný mentor ve věcech duchovních snažil udílet. Nevěděl jsem, co mě štve víc, jelikož jsem se ho o žádné vzdělávání neprosil.

„Přijmi ta učení do své duše,“ pokračoval. „Následuj příkladu mučedníků a poznej život míru a naplnění.“

„Oni ho neznali,“ zamumlal jsem. Už jsem zjistil, že je lepší se kousnout do jazyka, když začal kázat, protože alternativou byly hodiny únavných hádek. Ale někdy mi slepota, s níž ze sebe sypal ty absurdity, nedovolila mlčet.

„Cože?“ zeptal se a zarazil se s ovesnou plackou na půl cestě ke rtům.

„Mučedníci,“ začal jsem vysvětlovat. „Vždyť je to jasné už z toho, jak se jim říká. Umřeli, všichni do jednoho. Stovky, možná tisíce nebožáků zemřely kvůli slovům naškrabaným tisíce let předtím. A žádný, aspoň co vím, neměl smrt vůbec lehkou. Jestli to je příklad, který chceš, abych následoval, tak děkuju pěkně, ale myslím, že radši zůstanu pohanem.“

„Krev mučedníků,“ zaskřípal zuby Podkoní, „smývá hříchy lidstva, tím udržuje otevřené Božské portály do Věčné říše, aby mohlo do světa plynout milosrdenství serafilů. Pokud bychom někdy ztratili jejich milosrdenství, povstali by malecítové..“

„...a serafilové by byli nuceni seslat na zemi další Pohromu, aby jej od té zhouby očistili,“ dokončil jsem za něj a pohrdavě protočil panenky. „Trochu divné, nemyslíš? Všechny ty zástupy okřídlených kouzelných bytostí, co žijí na obloze v ráji, který nikdo z nás nevidí, jsou připraveny zničit svět, aby dokázaly, jak moc nás milují. Připomíná mi to jednoho chlapa, co jsem znal. Zamíloval se do děvky a miloval ji tak moc, že platíval bordelmajstrovi, aby ho jednou do týdne nechal zmlátit ji tak, že se na ni žádný jiný chlap nepodívá.“

„Nesrovnávej bezbřehou lásku serafilů s nějakým bezbožným kurveníkem!“ Přiskočil ke mně a ovesná placka mu vypadla z rukou, když mi silou stiskl paži a nerozumně zvýšil hlas.

„Radši se uklidni,“ radil jsem mu s pohledem upřeným do jeho divokých planoucích očí. Přiložil jsem nůž, který jsem mezitím stihl vytáhnout, k ruce, kterou mi visel na rukávu. Nerozpakoval bych se mu přetnout jednu dvě žíly, což by si Podkoní nejspíš uvědomil, kdybych nerozdmýchal jeho spravedlivý hněv do absurdního žaru.

Zmáčkli mi paži ještě silněji a já zesílil stisk na rukojeti nože. Události nezadržitelně směřovaly k násilnému vyvrcholení, když vtom Podkonímu na rameni spočinula Deckinova ruka.

Nic neříkal, nepoložil mu dlaň na rameno ani nijak ztěžka, ale stačilo to, aby Podkoního přiměl ruku stáhnout. Fanatik ode mě odstoupil, tvář bledou vztekem a chřípí rozšířené, jak se zhluboka nadechoval studeného vzduchu, aby zchladil hněv. „S tímhle nevděčníkem jsem skončil,“ oznámil Deckinovi. Dával si pozor, aby nezvýšil hlas a jeho slova nezněla vzdorně, ale řekl to velmi důrazně. „Jeho odporné způsoby a hereze příliš špiní mou duši.“

Deckin sjel pohledem ke mně a já mimoděk o krok ustoupil, než jsem se přinutil zůstat stát. Neměl radost, a to nikdy nebylo dobře, ale kdybych se teď pokusil utéct, vykoledoval bych si jenom horší trest. A tak jsem stál a připravoval se na ránu. Když bude velkorysý, spokojí se jen s pořádnou fackou. Když ne, proberu se za hodinu dvě s obrovskou modřinou na bradě a nějakým kývajícím se zubem.

Proto mě příjemně překvapilo, když jenom trhl hlavou, ať se mu klidím z očí. „Sežeň Erchela a zajděte za Lorine. Je čas na novou roli. Musíš se ji pořádně naučit, než dorazíme k hradu Ambrisu.“

„Pořád jsi moc upravený,“ rozhodla Lorine, když si mě s našpulenými rty prohlédla. Párkrát máchla nůžkami, přešmikla stehy a vystříhla mi díry do vlněné kazajky a kalhot z měkké kůže. Předtím mě nechala vyválet se v bahně a kapradí a pocákala mě velkorysou dávkou vína a piva, aby vytvořila přesvědčivý vzor fleků. Erchelův vzhled příliš měnit nemusela, protože mu nechybělo moc, aby vypadal jako slabomyslný zbídačený trhan.

„Proč tě vykopli z vesnice?“ zeptala se mě, když odložila nůžky.

„Ožral jsem se a přefíknul oráčovu dceru. Byla zasnoubená s podkovářovým synem, takže jsem musel utéct, abych spolu s ní neskončil na pranýři.“

„A pravý důvod?“

Podle jedné z Lorininých nejcennějších lekcí bylo vždy moudré lži vrstvit, nechat si v záloze nějaké trapné nebo zločinné tajemství, jehož prozrazení má ukout pouto důvěry. „Praštil jsem suplikanta, protože mi šahal na koule?“ navrhl jsem po chvíli přemýšlení.

„To by šlo,“ souhlasila spokojeně. „Ale lepší bude pořádná nakládačka, než jen jedna rána. Vojáci mají rádi krvavé historky.“ Tázavě se zadívala na Erchela a zvedla ruku, aby ho zarazila dřív, než mohl navrhnout vlastní sadu lží. Přes veškerou vychytralost byl Erchel mizerný lhář a jeho povídačky bývaly buď absurdně překombinované, nebo děsivě odpudivé.

„Ty jsi prostáček, který ukradl vepře,“ prohlásila. „Vypouliš oči, pootevřeš pusku a mluvení necháš na Alwynovi. Potkali jste se na cestě. Slyšeli jste, že by se v Ambriside dala sehnat práce, nebo aspoň díky soudu s vévodou pivo zadarmo. Kde s největší pravděpodobností najdete vojáky, kteří budou ochotní mluvit?“

„V nejlacinější pivnici nebo hospodě,“ odpověděl jsem.

„Přesně tak.“ Lorine naklonila hlavu ke straně, potěšilo ji, že jsem si to zapamatoval. „Nezapomeňte, královským vojákům se musíte za každou cenu vyhnout. Ti jsou až moc chytří a nepotřebují verbovat. Hledáte vévodovy zbrojnoše, čím opilejší a hamižnější, tím lépe.“

Nikdy jsem neviděl, aby Lorine věnovala Erchelovi tolik pozornosti. Od té doby, co ho do Deckinova tábora před pěti lety přivedl strýc, pro něj neměla nic než pohrdání. Učila ho, jako učila všechny mladé, ale očividně by jí bylo úplně fuk, kdyby jednou v noci zčista-jasna zmizel. Erchel si naproti tomu vždy dával záležet, aby jí jakožto Deckinovu hlavnímu pobočníkovi prokazoval náležitou úctu. Dokonce i v méně střežených chvílích, kdy si myslel, že ho nikdo nevidí, měl při pohledu na Lorine ve tváři spíš potlačovaný strach, než odporný hlad, který bych očekával. Je však koneckonců v povaze dravce bát se nebezpečnějšího zvířete.

„Jasně,“ zamumlal a pokýval hlavou, ale vyhnul se očima jejímu tvrdému pohledu.

Lorine tiše zabručela a poodstoupila. „Jména?“

„Uhel,“ navrhl jsem. „Krátký a snadno zapamatovatelný. Tatka býval uhlíř, víte?“ Kývl jsem na Erchela. „Tomuhle říkám Mumla, protože skoro nemluví.“

„To by šlo.“ Ťukala si prstem na bradu a naposledy si nás důkladně prohlížela. „Oba jste na můj vkus trochu moc dobře živení, takže poloviční porce, dokud nedojdeme k Ambrisu. Neremcat; budou to jen dva dny.“

„Vůbec neškemral, víte?“

Vrásčité čelo starého vozky se poskládalo do obdivného výrazu, když sledoval můj pohled na vrchol jižní zdi hradu. Vnější opevnění bylo v tom místě nejnižší a příkop nejužší. Museli to místo pečlivě vybírat, protože díky tomu bylo na děsivé trofeje na vrcholu zdi pěkně vidět. Začínalo se smrákat, ale obloha se pro jednou vyjasnila, takže jsem bez potíží poznal rysy tváře. Věvodu Rouphona jsem viděl jen jednou, a to krátce a zdálky, když jsem před dvěma lety doprovázel Deckina na jednu mýtinu v západní části lesa. Krčili jsme se v hustém houští a sledovali toho muže, jak kolem nás projíždí na vysokém koni, s jestřábem na zápěstí a smečkou loveckých psů a lovců za zády. Vzpomněl jsem si, jak pozoruhodně se Deckinovy tvrdé, nehybné rysy podobaly tváři toho šlechtice na krásném koni. Vzpomněl jsem si také na nenávist, která mu tehdy plála v očích, a napadlo mě, jak rád by tady teď asi Deckin byl, aby se popásl na jeho trpkém konci.

Přestože se na ní zle podepsalo mučení i posmrtná ochablost, mohl jsem potvrdit, že hlava naražená na kůlu skutečně patřivala vévodovi Rouphonu Ambrisovi, donedávna rytíři Albermainu a vládci Shavinské marky. Ostatní hlavy, napuchlé a samá rána, vypadaly jedna jako druhá, ale předpokládal jsem, že to jsou lidé, zajatí po vévodově boku — sluhové a nevolníci, kteří z nutnosti zradili spolu s ním a potkal je stejný osud.